

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 152 / III Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 6 de juny de 1990

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Josep Joan Grau

Sessió núm. 7

Informe del Síndic de Greuges (any 1989)

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí.

Debat de l'Informe del Síndic de Greuges (any 1989) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Síndic de Greuges (p. 3050).*

Intervenció de l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social: *I. Sr. Latorre (p. 3052).*

Intervenció de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya: *I. Sr. Colom (p. 3054).*

Intervenció del Grup Mixt: *I. Sr. Ródenas (p. 3056).*

Intervenció del Grup parlamentari Popular: *I. Sra. Montserrat (p. 3056).*

Intervenció del Grup Socialista: *I. Sr. Abelló (p. 3057).*

Intervenció del Grup parlamentari de Convergència i Unió: *I. Sr. Viñas (p. 3059).*

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a un quart de dues.

Respostes: *H. Sr. Síndic de Greuges (ps. 3060 i 3064) i Sr. Adjunt del Síndic (p. 3062).*

Segona intervenció del Grup Socialista: *I. Sra. Barenys (p. 3064).*

Segona resposta: *H. Sr. Síndic de Greuges (p. 3064).*

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i cinc minuts.

SESSIÓ NÚM. 7 DE LA COMISSIÓ DEL SÍNDIC DE GREUGES

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí. Presideix l'I. Sr. Grau, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Oliart, i del Secretari, I. Sr. Vernet. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sr. Viñas, I. Sr. Orriols, I. Sr. Mariné, I. Sr. Montalat, I. Sra. Bosch, I. Sr. Padros (en substitució de l'I. Sr. Padilla), I. Sr. Parera, I. Sr. Escudé i I. Sr. Martínez i Ibáñez (en substitució de la I. Sra. Bruguera), pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Abelló, I. Sra. Ferran i I. Sra. Barenys, pel G. Socialista; I. Sra. Montserrat, pel G. p. Popular; I. Sr. Colom, per l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya; I. Sr. Latorre, per l'A. p. del Centre Democràtic i Social, i I. Sr. Ródenas, pel G. Mixt.

Assisteix en aquesta sessió el Síndic de Greuges, H. Sr. Frederic Rahola i d'Espona, acompanyat de l'Adjunt del Síndic, Sr. Elies Rogent i Albiol.

Ordre del dia

Punt únic: Debat de l'Informe (any 1989) del Síndic de Greuges presentat al Parlament, d'acord amb l'article 30 de la Llei 14/1984, del 20 de març.

(L'I. Sr. Vice-president dirigeix el debat en absència de l'I. Sr. President.)

El Sr. VICE-PRESIDENT: Senyores i senyors diputats, s'obre la sessió.

Avui, perquè ens doni compte del seu informe anyal, tenim aquí entre nosaltres el Síndic de Greuges, el qual procedirà, doncs, a explicar aquest informe. Li donem la paraula.

Moltes gràcies, senyor Síndic.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola): Illustre Vice-president, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, presento formalment avui davant d'aquesta Comissió l'Informe corresponent al 1989. És el primer informe del meu segon mandat com a Síndic de Greuges i fa, per tant, el número 6 dels que jo sotmeto a aquesta Comissió. Al llarg d'aquests sis anys he anat ajustant l'estructura formal i la concepció metodològica dels diferents informes amb el propòsit de fer-los més directes i selectius, perquè, junt amb una nova presentació, resultin més assequibles, i no solament als senyors diputats, sinó també al públic en general.

Voldria, no obstant això, reclamar la seva atenció en el tema monogràfic que ha estat afegit a l'Informe com a «llibre segon». Si bé la idea d'aquest Llibre va néixer l'any passat amb caràcter excepcional, la meua intenció és la de regularitzar la seva aparició com a apèndix d'aquest i de futurs informes; amb això pretenc presentar una realitat social concreta que, per la seva transcendència, sigui tributària d'un tractament especial. En l'Informe que presentem el tema monogràfic escollit ha estat la marginació a casa nostra, que per la seva importància objectiva justifica prou la nostra elecció.

Pel que fa a l'informe pròpiament dit, la pretensió que ens ha guiat ha estat demostrar la imatge fidel del treball fet durant l'any amb una selecció d'assumptes i queixes; hi trobaran casos greus de mal funcionament administratiu, de descoordinació, de tractaments injustos, de situacions socials impròpies d'un estat

de dret. Per això, tot i tenir coneixement del progrés i la millora aconseguits en molts camps de l'actuació administrativa, no hi trobaran gaires congratulacions ni lloances; és, en resum i en essència, un informe-denúncia sobre determinades conductes dels nostres poders públics, conegudes per la institució a través de les queixes dels ciutadans afectats i d'actuacions difícils que reclamen correcció.

Intentant reconduir aquestes conductes a determinats tipus i categories a partir d'una òptica que pugui ser d'interès per a aquest Parlament, he assenyalat tres grups, dins del quals, en major o menor mesura, poden classificar-se dins d'un concepte aproximatiu les situacions recollides en l'Informe.

Aquests últims anys assistim a la incorporació progressiva de nous conceptes en el dret privat i l'aplicació de noves tècniques en el procés intern de l'Administració, amb l'elogiable finalitat d'incrementar la seva eficàcia, amb què s'ha aconseguit un grau més alt de satisfacció d'algunes demandes socials. Emperò, l'especial fascinació dels directius de la cosa pública per aquestes tècniques d'organització de l'empresa privada ha portat i porta, en excessives ocasions, a la conculcació directa de les mínimes garanties procedimentals. En nom de l'eficàcia, l'Administració sacrifica molt sovint les garanties que l'ordenament atorga als ciutadans. Aquest és el primer grup, el de l'eficàcia sense garanties, del qual són paradigma els casos d'expropiacions, amb trameses d'expedients al Jurat Provincial molt després del termini legalment establert, com indemnitzacions pagades molts anys després de la corresponent valoració.

En altres ocasions, però, l'eficàcia sembla no importar els nostres poders públics; tots coneixem moltes disposicions legals i àdhuc reglamentàries adreçades a l'ordenació de determinats sectors socials i econòmics els principis i prescripcions de les quals no són posats en pràctica per l'Administració. Normes progressistes i de gran abast esdeven al final, en més d'una ocasió, simples declaracions de principi. Aquí trobem el segon grup, el de les garanties sense eficàcia. La qualitat de les actuacions o, més ben dit, la manca d'actuacions que integren aquest grup el fan especialment censurable. Aquí tenen cabuda els incompliments dels mandats imposats per la Llei als poders públics en matèries tan importants com la salut, els serveis socials, l'urbanisme, l'habitatge i la justícia. Ens trobem amb exemples corrents en la situació de les atencions a la medicina primària, urgències hospitalàries, en les causes de denegació de subsidis assistencials, en les causes de denegació dels subsidis, en la no-constitució de patrimoni municipal del sòl pels ajuntaments que hi estan obligats, en la manca d'habitatges protegits, en la lentitud judicial, en la massificació de les presons, deficiències en els dipòsits municipals de detinguts, entre altres.

Finalment, entre l'eficàcia sense garanties i les garanties sense eficàcia, un tercer grup caracteritzat per l'absència d'ordenació ve a completar el marc general en què s'inscriuen les queixes presentades a la institució, és el grup dels buits normatius, de la manca de regulació de determinades situacions o sectors necessitats de garantia directa de la norma. Dins d'aquest grup, com a exemples representatius, trobem àrees com la de protecció dels menors o les activitats classificades, ordenades per normes disperses i obsoletes, o casos com el dels grups transhumans, dedicats a feines agrícoles de temporada, que en els seus assentaments, en la seva feina han de suportar situacions realment indignes, en no existir regulació sobre el control,

i també l'auxili de les administracions competents en la formalització dels contractes de temporers; condicions materials i funcionals dels llocs d'acampada, períodes d'estada, etcètera.

Dins les tres categories indicades, la de l'eficàcia prescindint de les garanties establertes, la de les garanties i prescripcions establertes que no es veuen realitzades per falta d'eficàcia i la de l'absència de prescripcions i garanties, els actes de l'Administració han acabat algunes vegades en abusos que han ocasionat reaccions i actituds violentes, insolidàries, per part de la societat civil, que moltes vegades, per ignorància i per la por de l'exclusió i discriminació, els ha enfrontat a manifestacions de protesta contra qualsevol novetat que s'ha projectat. Així, hem vist les repulses contra instal·lacions de presons o contra l'escolarització de nens portadors d'anticossos d'immunodeficiència adquirida, els brots de racisme, oposició als projectes de la construcció d'autopistes, d'instal·lació d'abocadors de residus industrials i d'instal·lació d'habitatges per a drogoaddictes, entre d'altres.

Des d'una problemàtica individual, s'ha distribuït —com abans he dit— en els diversos casos i institucions denunciats a la institució que represento, que són recollits i comentats àmpliament en el nostre Informe. No tot, però, ha de ser denúncies; és lògic que les denúncies siguin un ingredient quasi exclusiu de l'Informe, però també hi ha aspectes positius que cal destacar. Si a l'Informe m'he ocupat de la crítica, vull ara, en aquest acte de presentació, referir-me, ni que sigui breument, a algunes actuacions administratives mereixedores de reconeixement. Es tracta d'actuacions que representen canvis d'orientació o de conducta, inicialment irregulars i que s'han produït en certs casos a conseqüència de la nostra intervenció; intervenció, per altra banda, en ocasions directa però de vegades indirecta, de vegades única i de vegades complementària d'altres institucions o grups de ciutadans. Seguiré en l'exposició el fil de l'Informe i la seva ordenació per seccions, aportant alguns exemples de correccions administratives en qüestions d'interès general.

En relació amb la secció d'Administració general, un cas que pot servir d'exemple de les esmentades correccions de repercussió general és el relatiu a l'aplicació del complement de productivitat al personal estatutari al servei de la Generalitat. Com vostès saben, la nostra Llei de la Funció Pública, en matèria de política retributiva, va optar per remunerar específicament el rendiment especial, l'interès administratiu dels empleats públics mitjançant el complement específic de productivitat; no obstant això, aquesta retribució concreta no era aplicable al personal estatutari, com el sanitari, per exemple, que es regeix per uns estatuts propis pendents encara de ser adaptats a la Llei. El suggeriment formulat des de la institució que represento en el sentit de procurar l'homologació dels col·lectius de treballadors, en aquest aspecte concret, va contribuir a l'adopció de mesures especials, com ara la publicació de l'Ordre del 31 de març de 1989, que incorpora l'anomenat complement de productivitat a les retribucions que ja percebia el personal sanitari adscrit als equips d'atenció primària.

Dins de la secció d'ordenació del territori, amb les especificacions corresponents a l'habitatge, urbanisme, activitats classificades, etcètera, es fa difícil trobar exemples de correcció administrativa d'abast general, donat el caràcter marcadament localista de les queixes plantejades. En general, la majoria de

les recomanacions formulades a les diverses corporacions locals en aquesta àrea han estat acceptades i han portat, en conseqüència, canvis específics i concrets. Com a exemples bastant comuns d'aquestes correccions puntuals, es poden mencionar l'obertura per l'Ajuntament de Pineda de Mar, a instància de la institució, d'un expedient sancionador per infracció urbanística; la realització per l'Ajuntament de Monistrol de Calders de les obres d'infraestructura necessàries per a la conducció d'aigües a una urbanització il·legal, o la imposició per l'Ajuntament de Sentmenat de mesures correctores a una fàbrica que abocava residus contaminants al torrent Turull. D'àmbit més general, i com a actuació produïda i a conseqüència de les nostres gestions, cal mencionar la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, consistent en l'agilitació del pagament efectuat durant el mes de maig de 1989 de les subvencions i ajudes als adquirents d'habitatges concedits el 1988.

Pel que fa a la qüestió tributària, un exemple prou eloqüent de correcció administrativa efectuada a instància nostra es dona per les modificacions introduïdes a les ordenances fiscals de l'Ajuntament de Barcelona per al 1989; en aquest cas, les nostres observacions responien a la invitació formulada en tal sentit pel regidor d'Hisenda i Promoció Financera de l'Ajuntament i venien a ser reiteració de les formulades l'any 1987 en relació amb determinats articles de l'ordenança fiscal de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys. Fruit d'aquestes observacions va ser la supressió de l'apartat que establia el decaïment dels drets a les bonificacions i exempcions en el cas que les justificacions no s'adjuntessin a les declaracions o autoliquidacions. Entre altres modificacions introduïdes, també es va suprimir la previsió de la responsabilitat solidària quan fossin diverses les persones obligades al pagament.

En matèria sanitària, un exemple il·lustratiu del canvi de criteri de l'Administració es pot trobar en el cas que es recull en l'Informe relatiu a l'assistència mèdica domiciliària: amb anterioritat a l'acceptació de les nostres recomanacions, el Departament de Sanitat defensava el parer que els facultatius no havien de lliurar la baixa laboral en el mateix domicili del malalt, malgrat anar-hi a prestar la corresponent assistència mèdica. Com a resultat de la nostra intervenció, s'acceptà, contràriament, que la baixa laboral fos estesa i datada pel metge, el mateix dia i al mateix lloc de l'assistència.

Tan concloent com el cas indicat és el referent, en matèria de pensions i treball, als beneficis d'amnistia establerts a favor de les persones que van prestar serveis a la Generalitat Republicana. En els informes dels últims anys vam insistir en la necessitat de modificar algunes imposicions que limitaven el dret a aquests beneficis: exigències com la de posseir la nacionalitat espanyola o tenir residència habitual en territori espanyol, així com la declaració d'incompatibilitat de les pensions del titular o drethavent amb qualsevol altra de les derivades d'una relació de treball, representava —en opinió nostra— una certa agressió a l'esperit real de l'amnistia, discriminant injustament diversos afectats.

Anys després d'insistir-hi, hem vist amb satisfacció que el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 1990 preveu la modificació legal, suggerida des de la institució, sobre supressió de les condicions de residència i nacionalitat, així com també la incompatibilitat absoluta de pensions.

En relació amb els serveis socials, també podem trobar canvis de normatives promogut des de la institució, si bé en el ni-

vell reglamentari. Així, per exemple, les modificacions produïdes en la circular que regulava l'ús i l'accés de persones externes als casals i clubs d'avis. Aquesta circular, que facultava els sindicats i altres organitzacions a realitzar, dintre els casals, activitats informatives adreçades als socis, prescrivia que l'autorització corresponent havia de ser atorgada per unanimitat del Consell de Govern del centre. Entenent que tal unanimitat era un impediment clar a l'exercici de la llibertat d'expressió i al dret a rebre informació, vam recomanar a l'Administració responsable un canvi en els seus plantejaments. Finalment, una nova circular va substituir el requisit d'unanimitat pel de majoria qualificada.

Continuant amb aquesta breu exposició d'exemples, i d'acord amb l'ordre tècnic de l'Informe, he de referir-me a l'ensenyament, i ho faré al·ludint a un cas que vostès ja coneixen per informes anteriors: la jubilació dels funcionaris docents.

Durant l'any 1986-87, vam desenvolupar davant del Ministeri d'Educació, per mitjà del Defensor del Poble, una sèrie d'actuacions adreçades a la modificació de la Llei de la Funció Pública en la part relativa a la jubilació forçosa i automàtica dels funcionaris docents en arribar a l'edat de seixanta-cinc anys. Entenem en aquest aspecte que l'interès de l'alumne perquè se li respectés durant un curs sencer la permanència d'un mateix professor havia de situar-se per sobre de qüestions funcionàries uniformistes i totalment extrapedagògiques.

Malgrat que inicialment el nostre plantejament no va ser atès, hi vam tornar insistir amb noves raons i arguments, fins que el Defensor del Poble es va fer seves definitivament les nostres recomanacions i, a l'últim, una llei de juliol de 1988, que modificava la funció pública, recollia la possibilitat d'ajornar fins a l'acabament del curs acadèmic la jubilació dels professors.

Queda una última temàtica, la de la justícia, per finalitzar aquesta relació d'exemples sobre les incidències del Síndic en els canvis de les normes i les conductes de les nostres administracions. Qüestions de competència fan d'aquesta àrea una de les menys supervisables directament per la institució. Això no obstant, es pot fer esment de les actuacions, com la seguida arran de la queixa presentada per una mare que tenia una filla afectada d'oligofrènia, la qual havia infantat tres vegades sense saber qui podia ser el pare de la criatura. Davant la impossibilitat que la jove pogués decidir lliurement sobre el seu món afectiu, la mare de l'afectada demanava que se li practiqués un lligament de trompes per tal d'impedir la seva maternitat. La qüestió plantejada portava directament a reflexionar sobre el contingut de l'article 428 del Codi Penal, en el qual s'establia que, tractant-se de menors i incapaços, ni tan sols els representants legals, pares o tutors, no podien suplir la manca de capacitat dels afectats a l'hora de donar consentiment en casos d'esterilització.

Les nostres consideracions sobre la necessària modificació de l'esmentat article van ser traslladades al Ministeri de Justícia a través del Defensor del Poble i, juntament amb les accions dutes a terme per associacions de disminuïts psíquics, de jutges i fiscals i d'altres, van donar lloc a l'aprovació, el 1989, de la Llei Orgànica d'Actualització del Codi Penal, que recull les modificacions proposades.

Fins aquí els exemples sobre la capacitat d'incidència de la institució en les reformes de conducta i situacions, i també els

exemples de la consideració i l'atenció dispensada pels nostres poders públics als suggeriments i recomanacions formulats.

Com a complement d'actuacions com les exemplificades, hi ha un altre tipus de tasca que mereix una atenció especial: em refereixo a la funció mediatra desenvolupada per la institució entre les administracions i els ciutadans. Amb aquesta funció, cada dia més sol·licitada, s'han pogut aproximar posicions consideradament irreconciliables i afavorir solucions a molts i diversos problemes, amb el consegüent estalvi al ciutadà de llargs i costosos plets.

Certament, com deia al començament d'aquesta exposició, no és gens fàcil, de vegades, alterar situacions consolidades malgrat la seva incorrecció. La casuística exposada, però, demostra les possibilitats de la institució en aquest aspecte.

En aquesta tasca, d'instrument de reforma col·laborador de l'Administració i al servei del ciutadà, hem fet servir dos únics recursos: la raó, defensant en tot moment l'epiqueia amb arguments objectius i d'equitat, i la pertinàcia, insistint fins on ha estat possible en els nostres plantejaments.

Abans d'acabar, permetin-me de reproduir una de les conclusions del llibre segon de l'Informe com a recomanació a aquesta Comissió, i és que la pobresa és el principal component de tota situació d'injustícia social. Cal establir els plans necessaris per eradicar-la i, en aquesta tasca, cal afavorir els col·lectius més vulnerables i indefensos. L'aprovació i l'aplicació d'aquests plans hauria d'efectuar-se sota els principis de coordinació i col·laboració efectiva entre les diverses administracions i entitats cíviques afectades.

És aquesta una recomanació que em permeto fer als senyors diputats perquè, dins les seves competències, reclamin plans de lluita comunitària, més centres de reinserció i unes instal·lacions apropiades per als malalts de SIDA i drogodependents i, en particular, residències per a la tercera edat.

Amb la raó i l'obstinació, prosseguirem la nostra feina.

Molt agraït per la seva atenció.

(L'I. Sr. President s'incorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Síndic. Si em permeten unes paraules de disculpa personal, però és que el trànsit està tallat i l'estan desviant en uns carrers que arriben cap aquí.

Ara correspon el torn de preguntes i posicionament dels diferents grups. En primer lloc, té la paraula el senyor Latorre, de l'Agrupació del CDS.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President, senyor Síndic, senyor Síndic Adjunt... L'Informe del Síndic de Greuges no és —ni ho pretén— una radiografia del país; en tot cas, bàsicament —bàsicament és el seu objectiu—, és una anàlisi de les queixes que presenten els ciutadans, alguns ciutadans —aquest any, 1.375 ciutadans de Catalunya: 183 més que l'any passat—, i també anàlisi dels expedients que inicia d'ofici la mateixa Sindicatura —aquest any, 73: 38 més que l'any passat.

Seguint la mateixa metodologia emprada pel Síndic en el seu Informe, em referiré, telegràficament, a una trentena de qüestions —trenta-una, en particular— d'entre les que figuren en aquest llibre, llibre... format de llibre que, per primera vegada, recull l'Informe del Síndic, informe que —ho hem de dir—, amb caràcter general, valorem molt positivament.

Quan parlem de la primera secció —Administració general—, el Síndic critica la lentitud de l'actuació administrativa, i feia uns minuts, quan ens presentava l'Informe, el senyor Sín-

dic, deia que l'eficàcia sembla no importar als nostres poders públics —s'ha referit, el Síndic, a l'aplicació de la Llei d'Expropiació Forçosa, una llei de la qual després plantejaré una pregunta, una qüestió.

En parlar de la funció pública, hi ha dos elements que ens ha semblat oportú de plantejar aquí. La publicació o la posada en pràctica del catàleg de llocs de treball, per part del Govern de la Generalitat, el juny del 88, ha representat la interposició de vora 3.500 recursos, alguns dels quals encara estan pendents de decisió final. I una discrepància, senyor Síndic, una petita discrepància, quan vostè valora molt positivament —i nosaltres no ho fem tant— l'aplicació del complement de productivitat: sí que és positiu, que es faci extensiu l'aplicació d'aquest complement a tot l'àmbit de la funció pública; sí que discrepem del criteri de l'aplicació —un complement de productivitat hauria de servir per valorar, per quantificar la productivitat del funcionari, no per afegir un element retributiu més dels ja molts que constitueixen els sous dels funcionaris; la realitat de les coses és que el complement de productivitat esdevingué, està esdevenint, doncs, un element més per pagar els funcionaris.

La polèmica sobre els estrangers a Catalunya constitueix un element més —important, una vegada més— del seu Informe. Acabem de rebre, avui mateix, un manifest més dels molts que es reben en aquest Parlament, aquest signat per «Catalunya, Solidària amb els Immigrants Estrangers», immigrants que tenen veritables obstacles administratius per regularitzar la seva situació legal a Catalunya —fa una setmana, només, contemplàvem el procés d'expulsió de no se sap ben bé quants, si 48, 60 o 90 estrangers que treballaven irregularment a Osona—, i ens afegim a la proposta que fa el Síndic en el seu Informe, que cal garantir els drets de l'article tretzè de la nostra Constitució.

Valorem —com vostè, senyor Síndic— com a element positiu la possibilitat de realització d'auditories al si de l'Administració, regulades per aquesta nova Llei d'Organització i Règim Jurídic de la Generalitat, que varem aprovar en aquest Parlament fa dos mesos i escaig.

Hi ha una queixa significativa, de la qual també plantejaré després una pregunta, que fa referència a un tema pel qual aquest Diputat, doncs, té una especial sensibilitat, que és la informació que s'ha de facilitar des dels governs als grups de l'oposició: hi ha una queixa, precisament la 357, de l'Ajuntament de la Llagosta, on un regidor de l'oposició es lamentava —i es lamentava molt, i molt justificadament, des del meu punt de vista— de la negativa persistent de l'Ajuntament a facilitar-li informació. Després —com dic— li plantejaré, si vostè m'ho permet, una pregunta sobre aquest particular.

Quan parlem de l'ordenació del territori, la gestió de l'habitatge públic, d'aquell que varem heretar i del que promou o hauria de promoure l'INCASOL, doncs, reflecteix un dels seus elements de preocupació, que nosaltres compartim plenament: queixes diverses relatives a la defensa del medi ambient, aquest medi ambient del qual ahir celebràvem el dia mundial..., és un altre element important del seu Informe, i aquesta apel·lació a la necessitat manifestada per vostè, que aquest Parlament promogui una llei d'activitats classificades, que creiem que és molt necessària, per substituir aquest Reglament, ja absolutament desfasat, de l'any 1961; les queixes en matèria tributària, sobre l'increment dels valors cadastrals, i de la seva incidència en economies modestes; la lentitud administrativa, la lentitud de la

mateixa Administració, per tal de defensar errors o per tal de fer decaure errors de la mateixa Administració, i —com no podia ser d'altra manera— els problemes que planteja aquesta vella qüestió de la contribució territorial urbana entre alguns ajuntaments i, com no, la famosa empresa ADIGSA.

Si parlem de sanitat i consum, hi ha una manifestació que a mi m'ha agradat molt, del seu Informe, que diu que la consolidació de l'Estat social i democràtic de dret no pot ser efectiva sense fer realitat el dret de tots els ciutadans a la protecció de la seva salut. No es pot continuar preservant el protagonisme de l'hospital, sinó que cal traspassar aquest protagonisme a l'assistència primària, i fins i tot domiciliària —vostè es referia, en la presentació d'aquest Informe, a aquest àmbit de l'assistència sanitària. La drogoaddicció i la SIDA mereixen la constatació que no només no s'ha avançat en la resolució d'aquest greu problema, sinó que aquest problema encara, encara el problema bàsic d'atenció als toxicòmans, a aquests malalts, ben al contrari, la situació ha empitjorat. Coincidim amb vostè, malauradament.

Fa vostè una referència específica a l'especial atenció de què hauria de gaudir aquest grup de malalts a les presons, que és un element molt i molt important.

Si parlem de pensions i treball, doncs, vostè planteja, molt encertadament, el problema d'aquells ciutadans que van ser treballadors autònoms i, conseqüentment, van cotitzar les seves cotitzacions corresponents, i ara es troben que se'ls neguen les prestacions de jubilació a què haurien de tenir dret. Vostè torna a cridar l'atenció sobre el gravíssim problema que a vegades planteja qüestions de pura subsistència per la baixa quantia de les pensions mínimes d'invalidesa, de vellesa i de viudetat de l'extingit SOVI, i de les pensions de jubilació de tot el sistema de la Seguretat Social.

Parlaré molt breument, perquè jo crec que se m'esgota ja el temps, dels serveis socials, tota la qüestió de les pensions assistencials; vostè fa referència a pensions de 21.000 pessetes al mes; fa una referència explícita al salari social, que, pel que veiem avui en la premsa, precisament, s'implantarà amb caràcter de pilot a partir de l'1 de juliol vinent, en funció de la proposta aprovada per aquest Parlament, que és una proposta minsa en la quantitat de les prestacions, minsa en l'abast dels perceptors d'aquest subsidi... I expressa una preocupació pel tema de les residències per a la tercera edat. Vostè aporta una estadística, segons la qual l'any 1986 en el conjunt d'Espanya hi havia 6.600.000 persones més grans de seixanta anys i, cap a l'any 2000, seran 8 milions de persones que hauran de gaudir d'aquest tipus d'assistència.

Ensenyament i cultura, ho passo una mica per sobre perquè he sobrepassat el temps. I en la justícia hi ha un element, hi ha un element clau que vostè el fa figurar en un dels títols d'un dels seus apartats. Diu l'apartat 2, el títol de l'apartat 2 diu: «Deficiències de l'Administració de justícia»; representen el 30% de les queixes que s'han presentat, i vostè diu: «Un 30% que fa dir prou!». Aquest títol és especialment significatiu.

Referència obligada a la Model de Barcelona, sobre la qual jo li faré a continuació una pregunta, i saludar, saludar amb la meua felicitació personal, senyor Síndic, sobre l'oportunitat que vostè ha tingut de dedicar a la marginació a Catalunya el llibre segon d'aquest Informe. No m'estendré per una qüestió de temps. Li plantejaria quatre qüestions, senyor Síndic.

La primera: creu el Síndic que l'Administració, amb caràcter general, fa un ús abusiu de l'aplicació de la Llei d'Expropiació Forçosa i del seu Reglament, Llei i Reglament que tenen quaranta anys de vigència?

Segona qüestió: creu el Síndic, de forma anàloga amb el contingut d'una de les conclusions del seu Informe —em refereixo a aquesta queixa de l'Ajuntament de la Llagosta—, que, quan un govern nega o entrebanca el dret d'informació dels diputats de l'oposició, mediatitza l'exercici de les funcions inherents al càrrec de diputat —estic copiant una de les seves conclusions en la formulació de la meua pregunta, senyor Síndic— i vulnera el dret fonamental d'accedir, en condicions d'igualtat, a les funcions i càrrecs públics reconeguts en l'article 23.2 de la nostra Constitució?

Una tercera qüestió, en què jo li demano una opinió personal; seria la tercera: enderrocaria el Síndic la presó Model de Barcelona?

I quarta, és una curiositat: quina és la raó, en opinió del Síndic, per la qual el 65,98% de les persones que formulen queixes a la institució tenen més de cinquanta-cinc anys?

Res més, senyor President, senyor Síndic, senyor Síndic Adjunt.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. En nom de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Moltes gràcies, senyor President. Honorable senyor Síndic, en primer lloc, un agraïment del nostre Grup, de la nostra Agrupació per l'Informe, pels dos informes que ha fet arribar a aquest Parlament corresponents a l'any 1989; un agraïment i una felicitació pel treball ben fet, tant, òbviament, per vostè, com a Síndic de Greuges, com pel seu Adjunt, com pel grup assessor i l'equip de la Sindicatura de Greuges.

Tornem a tenir a les mans un informe, que jo penso que aquest sí que el podem catalogar de l'estat del país real, o de l'estat de la nació real, amb tots els problemes, amb totes les queixes, amb una tipologia prou diferenciada com per saber que hi ha una simptomatologia que ens indica que el país real continua no anant bé; continua a anys-llum de ser un país amb dret, amb justícia; és un país amb greus problemes a tots els nivells, com el seu Informe, jo crec que de manera molt rigorosa, posa de manifest.

Les queixes, les consultes porten a actuacions; actuacions que, com veiem en el còmput final, han augmentat l'any 1989 en relació amb els anys anteriors. I aquí jo m'haig de congratular, i penso que ens hem de congratular, d'una de les frases que vostè posa en la seva presentació, quan afirma que, tant el ciutadà com la mateixa Administració, ja consideren el nostre organisme, en aquest cas, la Sindicatura de Greuges, completament indispensable en l'ordenament democratitzador del nostre país.

Tots recordem que, any rere any, l'entrada d'aquest Informe, la presentació de l'Informe del Síndic venia precedida d'una lamentació, d'una queixa: que hi havia poc ressò, que hi havia poca col·laboració de les administracions cap al treball, cap a l'enorme treball que es desenvolupava des de la Sindicatura de Greuges. I veig i constato amb satisfacció que enguany, almenys en la seva presentació, sembla que hem millorat col·lectivament, democràticament en aquest país quant que s'ha fet més indispensable aquesta institució per les diferents administra-

cions i pels ciutadans. Això ho hem pogut constatar amb el nombre de consultes i de visites que veiem reflectit en el seu Informe.

Enguany el nostre Grup vol ressaltar només tres temes; no en farà tants perquè, a més a més, jo penso que tenim el temps prou limitat i no dona per més; però si ressaltar tres temes que ens preocupen d'una manera específica: en primer lloc, el tema de la prostitució i la SIDA; en segon lloc, el tema de la situació dels estrangers i, en tercer lloc —i aquí hi hauria, en tot cas, alguna de les preguntes específiques—, la situació del català, de la llengua catalana, la situació del procés de normalització lingüística.

En relació amb el tema de la prostitució i la SIDA, tot i que en aquest Parlament, doncs, ja fa poc que es va aprovar una proposició —en aquest cas, ja és una resolució— que instava el Govern a un control, a un treball, a un èmfasi en el control sanitari de la prostitució, i, per tant, que incloïa també mesures que reflectien la possibilitat d'impedir la transmissió de la SIDA via la prostitució.

Jo penso, i pensa el nostre Grup —vostè en va fer una alarma especial, fins i tot a través els mitjans de comunicació—, pensem que és un dels temes que s'hauria d'enfocar amb tota cruesa i amb tota rapidesa, i amb tota urgència. I ens fa por que aquesta Resolució aprovada no..., pel fet de ser molt genèrica, finalment, doncs, pugui deixar les coses tal com estaven.

Al nostre entendre s'han de derogar una sèrie de normatives, algunes d'elles, penso, fins i tot inconstitucionals, pel fet de ser impositores de mesures coercitives de determinades conductes individuals de llibertat del propi cos.

S'ha de regular, al nostre entendre, molt precisament, la prostitució a nivell sanitari, no només garantint el dret a la seguretat social, sinó —i aquí, en tot cas, és una pregunta que deixem en el buit, perquè és un debat, penso, prou seriós a fer— si cal o no cal la creació d'un carnet de salut —per dir-ho d'alguna manera; òbviament, voluntari, per evitar qualsevol discriminació—, però amb especificacions d'un seguiment sanitari bàsic. Insistir en la reinserció social; en la formació ocupacional; en cursos d'alfabetització; en la creació de centres d'acolliment per a les persones que volen deixar l'exercici de la prostitució, amb campanyes de sensibilització, etcètera, etcètera.

De totes maneres, hi ha un informe, que properament es presentarà en la Comissió de Seguiment o en la Comissió d'Estudi sobre la SIDA en aquest Parlament, que a mi, personalment, un cop l'he conegut, m'ha fet escriure. És un informe que han elaborat o que han fet dos metges d'aquí, de Barcelona, de dos hospitals de Barcelona, en el qual, després de fer un treball de camp i d'estudi amb setanta-sis professionals de la prostitució, en el qual hi ha un resultat escruixidor en relació amb la transmissió, entre altres, de la SIDA i de l'hepatitis B. I, sobre això, no hi veiem controls; no hi veiem un treball eficaç. Una mica, la pregunta —una primera pregunta, en aquest cas—, Honorable senyor Síndic, seria si vostè pot precisar o pot informar aquesta Comissió, o si vostè creu que hi ha una sèrie de mesures prioritàries a prendre, de manera que puguem exercir, per vies diverses, aquest impuls governamental, també en aquest sentit. Aquest és un primer tema.

L'altre tema és el tema de la situació dels estrangers. La situació dels estrangers, bé, a mi, personalment, em preocupa, i

hem de constatar, veure com, en la Convenció de..., el Conveni Europeu —perdó— dels Drets Humans, que va ser ratificat el 79 per l'Estat espanyol, queda molt clar que prohibeix, aquest Conveni, l'expulsió col·lectiva d'estrangers. Fa tan sols menys de quinze dies que a la comarca d'Osona hi va haver un cas precís d'expulsió col·lectiva d'estrangers. Finalment, els números no quadren: no sabem quants; no sabem si són, com s'ha dit, 40, 50, 70 o 80. El fet és que hi ha hagut un grup important d'estrangers, alguns dels quals portaven disset anys residint a la comarca d'Osona i treballant-hi plenament integrats, que han estat expulsats. Han arribat notícies que, un cop arribant al Marroc, alguns d'ells, sindicalistes ben coneguts, han estat empresonats, a més a més, al Marroc. I això, realment, quan ho sents, quan ho constates, et fa pensar en èpoques pretèrites, quan, des d'un país ocupat pels nazis, s'extradien persones que havien fugit del feixisme al nostre Estat, i aquestes persones, arribant aquí, eren empresonades, i algunes d'elles —i molt il·lustres— van ser afusellades. En aquest cas concret, ciutadans que feia disset anys que estaven a Catalunya, per l'arbitrarietat de la Llei d'Estrangeria, per l'arbitrarietat del senyor Governador Civil, per l'arbitrarietat de l'Estat, i impunement, són traslladats al Marroc i alguns d'ells empresonats.

Això em sembla que, en tant que ciutadans catalans, i ells també ciutadans catalans, quan hi portaven disset anys vivint i plenament inserits, és un tema que hauria de portar, almenys, a una gran reflexió, al nostre entendre.

Evidentment que m'agradaria saber quina és la seva posició a l'entorn de la Llei d'Estrangeria; penso que diferents veus han sortit demanant, o la derogació o la reforma; aquest Parlament mateix, properament, crec que tindrà ocasió de definir-se sobre aquest tema, si fem o no fem una actuació conjunta davant de les Corts, com a Parlament, davant de les Corts espanyoles. I, en definitiva, jo crec que el tema que ens ha de preocupar és si estem assistint, com deia avui un articulista en un diari de Barcelona, si estem assistint al fenomen d'un nou esclavatge, en relació amb el tema dels estrangers i a la impunitat que dona als poders estatals la mateixa normativa, decrets subsegüents i la Llei d'Estrangeria, de manera molt precisa.

I l'últim tema és el tema de la normalització lingüística. Vostè, en el seu informe, Honorable Síndic, ve a ser potser una mica optimista; no optimista, perquè després ja ens diu que encara queda molt camí per recórrer, però ve a dir que les administracions, doncs, bé, ja en fet coses positives en el darrer any. N'estic convençut que sí, que en justícia hi ha hagut un intent d'accelerar una mica el procés; però vostè sap també que va molt endarrerit precisament en la justícia o en altres terrenys.

Vostè, de totes maneres, crida l'atenció que les grans companyies espanyoles a Catalunya —RENFE, Iberia, les autopistes, la Telefònica, la policia i, òbviament l'exèrcit, etcètera— continuen essent l'assignatura pendent del procés de normalització lingüística, malgrat que els anys 84 i 85 aquestes grans companyies van rebre un advertiment cívic i popular prou important, i van començar a modificar la seva actitud. Però, de seguida que es van acabar les accions directes de carrer, absolutament legítimes, pacífiques en tot moment, aquestes companyies van deixar de continuar el procés de normalització lingüística. Sembla com si es volgués o d'alguna es justificués que només es normalitzaria lingüísticament el nostre país si hi ha actuacions de tipus directe, d'iniciativa popular, damunt de la

pressió... Només reaccionen damunt de la pressió, i, en canvi, són sordes, aquestes companyies, a la mateixa Llei de Normalització Lingüística, a les normes que s'han fet subsegüents i a les recomanacions fetes des de les administracions. I en aquest cas molts ciutadans es queixen. A mi personalment m'ha deixat preocupat —ja en tenia, aquest coneixement, però, allò, quan ho veus escrit et preocupa doblement— una de les queixes, la queixa 412/89, de la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes, adreçada a vostè, en el sentit de la relació de la justícia militar o de l'exèrcit en el tema de la normalització lingüística; és clar, quan coneixes l'Ordre 35/87, en un article, l'article cinquè, que diu que «en tots els actes i relacions de servei en el si de les forces armades s'utilitzarà sempre el castellà, sigui qui sigui el destinatari de les ordres, comunicacions o notificacions i la comunitat autònoma en la qual es realitzin», només et pots preguntar de què serveix la Llei de Normalització Lingüística?, de què serveix el que el Parlament de Catalunya ha dit? L'exèrcit s'ho passa per l'engonal, dit de manera ben clara, i no en farà cas. I ho diu, a més a més, amb una ordre precisa.

Aquest és un tema que, em penso, també, que s'hauria d'abordar tard o d'hora: de les administracions de l'Estat espanyol a Catalunya i el seu compromís amb el país i amb el procés de normalització lingüística, i amb el compliment de la mateixa Constitució Espanyola, que, en l'article tercer, a nivell de voluntat política, explicita molt clarament que hi ha, hi ha d'haver la protecció i l'impuls de totes les altres llengües, a part de l'espanyol, a part del castellà.

La pregunta o les preguntes...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Colom...

El Sr. COLOM: ...que volíem fer en aquest tema —estic de seguida, senyor President— és, realment: quines iniciatives pensa emprendre —en aquest cas, la Sindicatura de Greuges— per donar un nou impuls al procés de normalització lingüística davant de les administracions, i recordar —en tot cas, a nivell de record col·lectiu— que aquest mateix Parlament, fa poc, va aprovar una moció per unanimitat, i que voldria dir, en tot cas, expressar la voluntat d'aquest Parlament en el sentit de la normalització; una moció que, en el punt número 4, obre la porta a la possibilitat de reforma de la mateixa Llei, a la possibilitat de la reforma, perquè ens adonem que, moltes de les queixes que vostè constata en el seu Informe, sovint són, no pas per manca de voluntat política, sinó per manca de possibilitat d'actuació per part de les administracions, que no poden..., perquè aquesta Llei no és coercitiva, i qui no vol normalitzar lingüísticament la seva vida mercantil o altra, no ho fa, i resta impune aquest fet.

Res més, ja, i només, de nou, felicitar la iniciativa que repeteix el seu segon Informe, de repetir aquest Informe volgut —penso que és realment una excel·lent idea, que és molt positiu—, aquest Informe volgut posa de manifest temes que, a vegades, difícilment, si no, arribarien al Parlament, i només, en tot cas, suggerir-li, si em permet de fer-ho, que ens agradaria, a la nostra Agrupació parlamentària, que l'any que ve, en l'Informe de 1990, en aquest Informe volgut, fos volgut el tema de la normalització lingüística, per tractar-lo amb més abast, donat que és un tema que em penso que és de prou amplada, de prou incidència social i política i nacional al nostre país.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, Honorable Síndic i senyor Adjunt al Síndic.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. En representació del Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Honorable senyor Síndic, moltes de les coses que volíem dir ja s'han dit pels representants dels diversos grups, però incidiríem en forma general en l'Informe que ha fet el Síndic, un bon informe, valorat en si mateix, però que no es tracta d'analitzar, segons el nostre parer, l'Informe en si mateix, sinó realment veure la preocupació que es desprèn d'aquest Informe respecte a l'actuació de l'Administració en general i de l'Administració catalana en particular.

Nosaltres reconeixem la gran tasca que fa el Síndic; reconeixem també els esforços de tot tipus que ell mateix i els seus ajudants han de fer per poder portar a terme les seves activitats; reconeixem també el fet que els ciutadans de Catalunya puguin conèixer cada dia més la institució en si mateixa, la qual cosa és un bon senyal d'identificació en una institució important en un règim de llibertat, però, com dèiem abans, queda palès, en aquest Informe, que la situació de l'Administració en general és molt incorrecta, o, en general, no té el nivell de correcció que caldria esperar d'ella en una societat civilitzada com la nostra.

En aquest sentit, nosaltres pensem que les recomanacions que el Síndic fa, encara que tinguin un valor moral important —importantíssim, diria jo—, no gaudeixen d'una executivitat important de cara a l'Administració. Llavors, hauríem de poder esbrinar possibilitats, de forma que aquests informes que fa el Síndic, aquests recomanacions, aquests suggeriments, arribés amb una més gran virtualitat a l'Administració —en aquest sentit, després li faré les preguntes corresponents—, perquè, si no, realment, el Govern, el Consell Executiu no comptarà, políticament i pressupostàriament, totes les queixes, els greuges i els suggeriments que fa el Síndic.

I ens preocupa, en general, tot el que fa l'Informe, totes les matèries que s'han dit, però ens preocupa d'una forma molt important la comparança feta amb l'any 88, i és que, llevat de Treball i Ensenyament, que no pugen, diguéssim, en les seves queixes, es reafirma, en el rànking de greuges, Justícia. Això és molt preocupant: és alarmant, diria jo —encara que hi ha causes, que ja les explicarà el Síndic; ja les explica de fet en el llibre—, però és molt preocupant que tota la resta de departaments pugin, llevat d'aquests que hem dit, de Treball i Ensenyament.

Per què puja Justícia? Potser per qüestions estrictament judicials? Les judicials no dependrien exactament de l'Administració de Catalunya, però aquí ja es diferencien i se separen de l'Administració judicial com a tal. Suposo jo que es refereixen, de forma fonamental, a les qüestions derivades de les presons —suposo jo—, on el règim d'exercici de drets és molt difícil; el règim, diguéssim, de dignitat de les persones ara com ara és impossible, i jo sé que, encara que la Conselleria corresponent faci esforços, esforços pressupostaris importants, jo crec que, fent una comparança de pressupostos de l'any passat amb aquest any, realment resulta ridícul. Llavors, en aquest cas, jo crec que hem d'anar encara molt més enllà per tractar que la privació de llibertat no sigui una privació de dignitat.

En qualsevol cas, felicitar també el Síndic i els seus ajudants per aquest segon llibre, que fa referència als marginats de Catalunya, que és una qüestió que ha de tenir una sensibilització to-

tal en la població catalana; és una sensibilitat..., perquè són problemes que els tenim aquí, al costat nostre, i que hem de tractar-los i hem de resoldre'ls.

En definitiva, com dèiem abans, valorar positivament l'Informe, però no valorar positivament les actuacions administratives, i tractar d'arribar a portar a terme actuacions molt més executives i coercitives.

Les preguntes que li faré eren relacionades amb la Conselleria de Justícia, en concret: quin nivell de tractament, de rebre els suggeriments o les recomanacions que fan, té el Síndic a la Conselleria de Justícia, concretament, i en general a la resta de conselleries, especialment pel que fa a habitatge i sanitat? Després, quines són les relacions que tenen amb la resta d'institucions semblants i amb el Defensor de Poble?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ródenas. Té ara la paraula, en representació del Grup Popular, la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Honorable Síndic, senyores i senyors diputats, un any més hem rebut l'Informe anual de treball realitzat per vostè i el seu equip, treball que compta amb el suport del Grup parlamentari Popular, i que voldria que fes arribar a tot el seu equip la nostra sincera felicitació per la feina ben feta i pels dos llibres de què consta aquest Informe.

El Grup Popular prenem consciència de les conclusions de l'Informe, per tal de posar-nos a treballar en el sentit de millorar tantes mancances, deixadesa o abandó de les diferents administracions envers el ciutadà, que reclama, demana o exigeix el que li pertoca, i que, per manca de voluntat humana, de treball o bé política, l'Administració no és eficaç. Ara com ara, després d'onze anys d'ajuntaments democràtics, és incomprensible i inconcebible que els equips de govern municipals neguin o posin entrebancs a lliurar la informació deguda, o bé siguin d'actes de comissions o de qualsevol informe, que els regidors d'altres opcions polítiques, que estan a l'oposició però que són els legals representants del poble, tinguin vertaders problemes per obtenir-los.

Veiem clarament com van creixent les persones o els ciutadans marginats en la nostra societat catalana. Si els més marginats eren, en els passats informes, els deficients físics o psíquics, les persones sense feina, la gent gran sense família o els presos, ara són aquests i d'altres, com els gitanos, estrangers africans, vells i nens, nois i noies dependents de la droga, malalts de la SIDA: uns malalts que, en la majoria dels casos, ni la mateixa família els vol, malalts de la SIDA sense residència per poder-los atendre degudament.

Estem estudiant en el Parlament, en aquests moments, la incidència de la SIDA, la transmissió, la prevenció, però estem fent tard en la creació de centres d'acolliment per als drogodependents i rehabilitació d'aquestes persones. Avui hi ha més persones esperant, fent cua per una plaça que places de què disposem.

Tenim al damunt un problema de sanitat pública molt greu i, a la vegada, molt important, que va creixent, però no tenim els mitjans necessaris per portar a terme els programes adequats de prevenció, rehabilitació i, fins i tot, d'atenció digna a les persones que pateixen la malaltia terminal, acompanyades de nombrosos sofriments físics. I no n'hi ha prou amb aquests que, a

més, ens trobarem, molt breument, amb els fills d'aquests mateixos, portadors d'anticossos de la SIDA, que la mateixa societat els margina.

Voldria destacar, Honorable Síndic, l'augment considerable en la tramitació d'expedients d'ofici, encara que s'hi incloguin tots els expedients oberts per l'estudi de la situació dels dipòsits municipals de detinguts de Catalunya, fets que, com vostè molt bé recordarà, el Grup Popular vàrem exposar en el passat Informe, corresponent a 1988.

Remarcar el nombre de queixes resoltes directament en el Servei d'Informació al Ciutadà, el dia a dia tan important que vostè ha vingut mantenint i resolent al llarg de l'any, i que ens consta el bon servei i treball realitzat.

El que crec que és d'especial menció és un col·lectiu de persones molt important que també es queixa, que són les dones. En el resum de l'Informe, se'ns indica que el total de reclamants, el 32,67%, han estat les dones.

Voldria remarcar que, donat l'esforç que des de les administracions i la Comissió d'Estudi en el Parlament de Catalunya, s'està duent a terme per tal de millorar la situació de no discriminar la dona en el seus drets, en la igualtat d'oportunitats davant l'home, els maltractaments, els abusos deshonestos, la discriminació en el treball —tant en el salari com en la feina a desenvolupar—, els maltractaments rebuts pels seus marits, una justícia lenta per tal de resoldre el problema d'incompliment de les pensions per als seus fills... Crec, Honorable Síndic, que seria d'un gran interès, tant per a les dones com per a les mateixes administracions, que es reflectís en propers informes quines són les queixes del sexe femení i quin tipus de reclamació, bé sigui per professió, ocupació, activitat, de justícia o envers la seva persona, s'han produït —i, en aquesta línia, li formularé una pregunta.

El Grup Popular som conscients de les conclusions que ens indica en l'Informe l'Honorable Síndic, i voldria dir-li que ni aquest ni d'altres informes d'anys anteriors han caigut en sac trencat; el que sí que vull dir-li és que, donades les declaracions fetes per vostè en uns mitjans de comunicació a principis d'abril, en què diu que quasi tots els diputats el felicitem per l'Informe anual, però el lamentable és que pocs el llegim, perquè les conclusions que planteja es repeteixen quasi any rere any.

Jo li asseguro, Honorable Síndic que jo, que represento en aquesta Comissió de la Sindicatura de Greuges el Grup Popular, no tan sols el llegeixo, sinó que l'estudio, i això, puc dir-li que també ho practiquen els altres grups parlamentaris, i prova d'això són les diferents iniciatives parlamentàries que tots els grups, al llarg de l'any, hem presentat.

Des de l'oposició també es fa molta feina, i procurem fer-la ben feta, atenent-nos a les seves indicacions; el que passa, Honorable Síndic, és que el Grup de la majoria que dona suport al Govern en moltes ocasions posa en marxa el corró i no prosperen les esmentades iniciatives.

Només em resta felicitar-lo i desitjar-li molts èxits de treball per a aquest any 1990.

Passo, a continuació, a fer-li tres o quatre preguntes, si el senyor President em dóna temps: la primera pregunta és sobre si pensa, en el proper Informe, introduir les queixes, tal com li he fet esment, del col·lectiu de dones.

Segon, en el llibre, pel que fa referència al medi ambient, veig que hi ha queixes sobre el transport de mercaderies perillo-

ses, però no especifica quin tipus de queixes, i com sigui que molts camions transporten mercaderies que podrien ser uns mini-Vandellòs, i que l'Administració va molt lenta a preparar els aparcaments necessaris per poder aparcar aquests vehicles a Catalunya, és perquè vostè em faci referència, si m'ho pot dir, a què es refereixen aquestes queixes sobre el transport de mercaderia perillosa.

Fer esment —que ja ho han fet altres diputats— sobre el posicionament que té vostè sobre la Llei d'Estrangeria, perquè, evidentment, avui surt un títol en un mitjà de comunicació, que diu: «Qui farà la feina del Mohamet?»; em sembla que queda molt present el tema tan greu que tenim al damunt.

I, per acabar, li voldria preguntar quin és el seu criteri del treball que, envers les conclusions de l'anterior Informe, hem aportat els grups parlamentaris, per tal de millorar les queixes dels ciutadans que es donen a l'any passat, perquè ens serveixi d'estímul per treballar en aquest Informe que avui vostè ens ha presentat.

Moltes gràcies i res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Segons l'ordre establert, li correspondria ara prendre la paraula al representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya, però, com que no hi ha cap representant a la sala, passarem la paraula al representant del Grup Socialista, l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyor Síndic, el nostre Grup entén que aquest Informe es mou en una segona etapa. Podríem dir que amb el seu nomenament per aquest Parlament, l'any passat, entrem en una etapa de consolidació d'aquesta institució. I, per tant, des del nostre punt de vista, no hi ha dubte que una etapa més provisional ha quedat tancada, i, per tant, nosaltres ens felicitem que aquesta institució entri en una etapa que nosaltres desitgem que sigui encara molt més important per al país i, evidentment, per a la mateixa institució.

Nosaltres també estem convençuts que els informes del Síndic, si bé no són una radiografia total de la societat catalana, sí que són una radiografia bastant aproximada del que representa la nostra societat, de les relacions dels ciutadans amb l'Administració i també de la mateixa Administració catalana. Per tant, nosaltres avui no farem, amb tota seguretat, un informe global del que ens ha presentat el senyor Síndic, però sí, en tot cas, voldríem incidir en alguns aspectes parcials d'aquest Informe. En tot cas l'Informe global, evidentment, el farem el dia del plenari del Parlament.

Nosaltres voldríem entrar en uns quants aspectes. Els primers farien referència al que en l'Informe es diu d'ordenació del territori. Nosaltres estem bastant d'acord amb la part que fa referència al dret d'habitatge i a l'urbanisme; és a dir, en l'Informe se'ns parla que l'habitatge és un dret constitucional i es destaquen diferents qüestions relacionades tant amb l'habitatge com amb l'urbanisme; és a dir, es parla d'urbanitzacions il·legals, de les discrepàncies en els planejaments urbanístics, amb els retards en els abonaments de subsidis i ajuts que es concedeixen als adquirents d'habitatges de promoció pública, i, fins i tot, s'entra en un aspecte que fa referència a les activitats classificades quan hi ha una proposta molt concreta que es faci una llei al Parlament.

Nosaltres, en aquesta qüestió, el que voldríem dir és: si, realment, quan tot sovint es parla en l'Informe de lleis que podria fer el Parlament, si no solament hi ha una constatació en aquest

Informe perquè ho assumim els diputats, sinó si també s'adreça el Síndic al Govern de la Generalitat, al Consell Executiu per tal que promogui aquest tipus de lleis. I ho fem i ho diem perquè ho hem notat en aquest Informe en diferents punts, i, per tant, ens agradaria saber aquesta primera qüestió.

La segona qüestió va relacionada amb aquest dret que parlàvem de l'habitatge, és si des de la seva institució s'han fet actuacions determinades davant l'Administració catalana respecte a aquest dret constitucional de l'habitatge.

Nosaltres creiem que és important que se citi en l'Informe, però també ens agradaria saber quines actuacions concretes s'han fet des d'aquest punt.

Respecte a aquesta part, també volem dir que notem en l'Informe un cert buit respecte a temes que, sobretot durant l'any passat, han tingut importància en el conjunt del país: aspectes del medi. Si bé és cert que en l'Informe se citen diferents queixes, notem que aspectes que preocupen o que han preocupat molt els ciutadans, com l'accident de Vandellòs o tot el tema de destrucció de la costa o dels paratges naturals o, fins i tot, dels problemes de contaminació de residus industrials, no hem notat que en aquest Informe se citin concretament, i, per tant, voldríem també saber quines gestions s'han fet al voltant d'aquestes qüestions, quines queixes han arribat i quina és la posició de la institució respecte a aquests aspectes.

Respecte a l'apartat de sanitat i consum, estem bastant d'acord amb l'anàlisi global que es fa dels problemes que té el país avui dia al voltant dels problemes sanitaris i de consum. I, en tot cas, només voldríem plantejar dues qüestions: una que fa referència a l'assistència psiquiàtrica, que notem que se cita molt de passada en l'Informe, i després al voltant del problema de la SIDA, que no hi ha dubte que també aquest any passat hi ha hagut diferents aspectes que per a nosaltres han estat molt preocupants, en concret el tema que fa referència a les transfusions de sang en algun hospital públic, i que també hem vist, o millor dit, en aquest cas no hem vist que en l'Informe se citi. I, per tant, també preguntariem si aquest aspecte ha estat citat.

Respecte a l'apartat de serveis socials, no hi ha dubte que hi ha diferents aspectes. Nosaltres, de tota manera, no voldríem citar un, que per a nosaltres té molta importància, que se cita també en el seu Informe i és el que fa referència a les residències per a gent gran. Estem bastant d'acord amb l'anàlisi que es fa del problema, però el que hem notat que quan s'analitza tot aquest problema —que és un greu problema a la nostra societat— no..., almenys de l'Informe, no es desprèn si s'ha actuat concretament en casos, com, per exemple, el de la Residència Alba o altres residències, que també han estat molt presents, tant des del punt de vista de l'opinió pública com dels mitjans de comunicació durant el darrer any. Hi ha una anàlisi, segurament, amb la qual hi podríem estar molt d'acord, però no hi ha dubte que, en aquest aspecte, no notem la concreció que nosaltres voldríem en l'Informe.

Respecte a l'apartat de Justícia, no hi ha dubte que sempre és un dels aspectes centrals del seu Informe, perquè —estem molt d'acord amb la seva institució— quan se citen els greus problemes que té la justícia i, el que és pitjor, els problemes que això deriva per als ciutadans que l'han de patir. Nosaltres voldríem destacar tres aspectes concrets: respecte al tema de menors o, en general, de la infància maltractada, quan vostè fa la proposta del «codi del menor», amb el qual nosaltres estem bas-

tant d'acord, es refereix a una proposta dirigida estrictament al Govern de l'Estat o també és una proposta que introdueix elements de coordinació, de col·laboració i, per tant, des del nostre punt de vista, hi ha aspectes que també haurien de fer referència a Catalunya. I, per tant, la pregunta seria: on aniria, a aspectes d'aquest codi, si estrictament a nivell d'estat o hi hauria aspectes des del punt de vista de la política que, evidentment, té competències importants la Generalitat.

Una altra qüestió molt relacionada amb aquesta és l'aprovació que va fer en el seu moment per unanimitat el Parlament de Catalunya de la possibilitat que el Síndic pugui nomenar un adjunt per a la defensa dels drets dels infants, també voldríem conèixer quines expectatives hi ha, des del seu punt de vista, sobre aquesta qüestió; si realment es farà en un període de temps breu o, realment, quines qüestions hi ha al voltant d'aquesta qüestió.

Respecte a les presons, nosaltres voldríem dir que ens sembla que l'Informe és, a diferència d'altres anys, segurament excessiu d'optimista. No compartim aquest optimisme d'una part, almenys, de l'Informe respecte al món penitenciari. No hi ha dubte que hi ha hagut avenços respecte a la construcció de centres penitenciaris, però les presons tenen greus problemes a Catalunya, no solament ja des del punt de vista del que representa el cas de la Model, que segurament seria el cas símbol, sinó des de nous problemes que estan sortint, de noves malalties que estan sortint a les presons, la manca, en molts casos, d'una política clara de reinserció social, de reeducació. I, per tant, també ens agradaria, realment, conèixer la seva opinió sobre aquestes qüestions.

Finalment, a l'apartat de Justícia, nosaltres assumim..., perquè ens ha semblat força interessant les reflexions que es fan al voltant de les sol·licituds d'indults, i pensem que és un bon treball que hauria de portar-se a la pràctica. Nosaltres pensem que aquest és un dels greus problemes que moltes vegades es troben les persones que estan a les presons, i el nostre Grup ha assumit amb molt d'interès les propostes que es fan en aquest tema.

Respecte a les actuacions d'ofici, que sempre ha estat una preocupació per part del nostre Grup, veiem que aquest any han augmentat —aquestes actuacions d'ofici—, si bé és cert que l'augment, generalment, es mou al voltant d'un tema important, que són les visites als dipòsits municipals de detinguts. Nosaltres, en tot cas, com ha manifestat algun altre grup, voldríem conèixer quina és l'opinió del Síndic, després de visites importants que ja s'han fet en tot un conjunt de dipòsits municipals —que se'ns cita en l'Informe—, perquè creiem que amb aquestes visites, segurament, el Síndic tindrà prou elements com per parlar d'aquesta qüestió.

Quant a actuacions d'ofici, també voldríem conèixer quins han estat els seguiments dels casos de presumptes discriminacions per raó de sexe, que se citen en l'Informe d'una manera general. I després una altra qüestió, que un grup de diputats del nostre Grup li va plantejar a començaments de l'any 89, arran dels fets de Santa Coloma de Farners, que se cita en el seu Informe també, i voldríem conèixer les gestions que s'han realitzat i les conclusions d'aquests casos clars de racisme que es van donar en aquesta localitat de Santa Coloma, quina és l'opinió del senyor Síndic.

Finalment, el nostre Grup voldria fer un esment especial, en la part final del seu Informe, que fa referència a la situació de la

marginació a Catalunya. D'entrada, el nostre Grup vol dir que està completament d'acord i considera molt positiu que es faci un apartat sobre aquesta qüestió. Creiem que el fet essencial, al voltant de la marginació —i en això estem totalment d'acord amb l'Informe— es mou al voltant de la pobresa. I nosaltres voldríem destacar algunes qüestions que es plantegen: vostè planteja qüestions que fan referència al cas de les minories ètniques dels gitanos, en cita alguns casos, creiem que realment són casos que es van donar i, per tant, des d'aquest punt de vista, no tenim gaire cosa més a dir perquè, realment, van ser casos molt dolorosos, en la mesura que hi van intervenir institucions des d'aquest punt de vista municipals.

Sí que voldríem entrar en la situació —que se cita en l'Informe— respecte als estrangers. Nosaltres creiem que aquest Informe aporta elements importants en la mesura que es fa una valoració molt global de la qüestió i es posa jo diria que, no solament amb les queixes formals que arriben a la Sindicatura, que, sens dubte, han de ser moltes, sinó, realment, davant un problema que en aquests moments tenim plantejat i que tots els grups d'aquesta Cambra hem d'abordar, perquè ens trobem davant un problema que cada vegada serà més important dintre de la societat catalana, que no solament té un abast nacional o estatal, sinó europeu, i, per tant, en la mesura que es dona en un context molt més ampli, nosaltres creiem que aquest treball ha estat important.

No hi ha dubte que al voltant d'aquest tema hi ha qüestions que afecten molt directament la modificació de la mateixa Llei d'Estrangeria; nosaltres creiem que aquest és un tema bastant indefugible, que hi intervenen elements de rebuig social, que les administracions han de, no solament calibrar, sinó que hi han de posar els mitjans. I nosaltres el que voldríem plantejar-li, més enllà de l'Informe —que ho torno a repetir: estem completament d'acord amb l'anàlisi que fa de la situació—, quines són les accions que ha realitzat la Sindicatura respecte a les administracions a Catalunya, i, després quina és la seva opinió de les propostes d'integració que s'haurien de fer a Catalunya per superar una part d'aquests problemes que nosaltres considerem molt importants.

Per tant, resumint: nosaltres el que li hem plantejat són catorze o quinze aspectes, que nosaltres considerem importants d'aquest Informe, no hi ha dubte, sempre has d'acabar escollint una mica quins són els aspectes que realment poden tenir més interès des del nostre Grup Socialista, però, de tota manera, el que voldríem acabar dient és que, amb aquesta nova etapa de consolidació, nosaltres estem convençuts que la figura del Síndic i la seva institució pot jugar un paper cabdal des del punt de vista de protecció dels drets dels ciutadans i també de les relacions d'aquests ciutadans respecte a l'Administració.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor President. Honorable senyor Síndic, el Grup de Convergència i Unió ha de donar-li les gràcies per la seva compareixença al Parlament a la presentació de l'Informe, Informe de l'any 89, un informe exhaustiu —diria jo—, extens, complet, sistematitzat, s'ha dit quasi tot el que nosaltres volíem dir, el que el nostre Grup volia expressar-li pràcticament ha sortit, però sí que, doncs, intentaré fer unes pinze-

llades dels temes que penso que no s'han tocat, o s'han tocat més per sobre.

Recalcar la incidència, cada vegada més important, que té la institució del Síndic en el poble de Catalunya. Cada vegada el poble a casa nostra sap quines coses són les que corresponen a la institució del Síndic i quines no; cosa que en els primers informes ens trobàvem, doncs, que hi havia una gran quantitat d'expedients que no corresponien. Això demostra que la institució del Síndic, doncs, ha calat en la nostra població, al nostre poble. Jo voldria incidir, també, sobre la primera part, quan parla de l'acció, o sigui que es necessita aquesta acció decidida del Govern per aconseguir una administració més eficaç, i parla de la desburocratització, cosa que considero molt important i cabdal, i penso que no s'ha tocat massa; tots hem parlat dels drets dels estrangers, en això estem pràcticament, doncs, d'acord tots que és un tema cabdal.

I, com a tema més important, jo recalcaria el llibre segon. El llibre segon, que va ser una primícia al passat Informe, l'any 88, i que aquest any, doncs, el trobo molt ple, molt dens, amb una filosofia humanista, diria jo, molt important, i em basaré bàsicament en el que és quasi tota la filosofia d'aquest llibre segon, que és el tema de la marginació a Catalunya i sobretot el que la institució i vostè mateix recalca pràcticament al llarg de tot l'Informe de la integració social. Veiem que el problema més important de la marginació a Catalunya ve donat, precisament, pel fet que actualment, doncs, en el país hi ha hagut una reactivació econòmica, i aquesta reactivació econòmica, doncs, aprofundeix, cada vegada més, aquests col·lectius marginats, que anomenen molt bé: els gitanos, estrangers, vells i nens, dependents de droga i SIDA, disminuïts psíquics i físics; tot aquest grup de risc, que porta cap a aquesta marginació.

El tema dels gitanos és un tema prou important, aquí al Parlament, doncs, ja n'hem parlat bastants de vegades, són uns cinquanta o seixanta mil els gitanos que hi ha a Catalunya; és un col·lectiu històricament marginat.

Els estrangers aquí a Catalunya últimament és un tema preocupant, és un tema preocupant tot el que fa referència als treballs i a la feina que tenen per poder tenir els contractes de treball, tenim llocs de Catalunya on aquesta població està més o menys assentada, i s'hauria de mirar la Llei d'Estrangeria de poder-la retocar en alguns dels seus aspectes, com en el seu Informe també ja recalca.

Un tema important, que tampoc penso que n'hem parlat, potser, és el dels vells i els nens, que és un dels col·lectius que potser reben més aquesta marginació, tots dos, perquè, doncs, de cara a la societat estan en un període no productiu, els uns perquè ja han passat i els altres són encara vistos una mica amb esperances perquè poden arribar a ser..., poden arribar a entrar al mercat de treball, però que és un dels grups marginats. Després no cal dir ja, doncs, el de les drogodependències i la SIDA, que aquest ja ha estat molt tocat aquí.

I quant als disminuïts físics i psíquics, jo recalcaria bastant el problema dels disminuïts psíquics, dels malalts mentals, i trobo molt encertada una de les apreciacions, una de les anàlisis que fa la seva institució, quan diu: «Calen solucions per a la deplorable situació d'assistència psiquiàtrica a Catalunya, mitjançant la coordinació i la cooperació efectiva entre les diverses administracions per fer possible el traspàs i assumptió de les competències atribuïdes a la Generalitat.» Penso que és una de

les primeres vies de cara a aconseguir aquesta integració social de què parlava vostè abans, de tot aquest món de marginalitat.

Abans ha recalcat també vostè, quan ha presentat l'Informe, que la pobresa, i ho recalca al llarg de tot el llibre, és la que porta a la injustícia social, la que porta a la marginació, jo diria que és un peix que es mossega la cua: pobresa - injustícia social - marginació, i que l'única solució que hi ha per trencar aquest cercle viciós és, com recalca vostè, la integració social; com recalca la seva institució, aquesta integració social, però aquesta integració social penso que només es pot assolir si veritablement hi ha una forta sensibilització per part de tota la societat i de les institucions. Fins que no hi hagi aquesta sensibilització social i institucional serà molt difícil aquesta integració social.

I, res més, moltes gràcies, Honorable senyor Síndic, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Viñas. Arribats en aquest punt, hem complert una part del que regula l'article 144.2, que, com saben els il·lustres senyores i senyors diputats, regula el debat de l'informe del Síndic en la Comissió. La primera part ha estat l'exposició del Síndic, una exposició objectiva per la qual donem les gràcies a l'Honorable Síndic.

I ara, després de fer les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per formular preguntes o demanar aclariments, com és habitual en aquesta Comissió, farem una suspensió de deu minuts, per tal que l'Honorable senyor Síndic, el seu Adjunt i el seu equip puguin ordenar les respostes, sistematitzar les respostes i donar una resposta conjunta a totes les preguntes.

Se suspèn la sessió per deu minuts.

(La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a un quart de dues.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Per respondre les preguntes que han formulat els representants dels grups parlamentaris, té la paraula l'Honorable Síndic senyor Rahola.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Abans de tot, he d'agrair molt sincerament per la unanimitat que hi ha aquí a elogiar la labor que hem fet juntament amb tot l'equip en la presentació d'aquest Informe. Lamento que hagin també, esperat un temps més, però també hem estat pendents que la sessió..., que ens donessin un local, una sala per poder-nos reunir.

Per altra part, no sé si és degut a la presentació i tal, aquest any hi ha moltes més preguntes, sobretot de diferents seccions que no hem tingut els altres anys, i això ens ha forçat també a anar molt ràpidament per unificar el que cada una de les minories, dels sectors han expressat. Per una altra part, també, i encara que sigui tangencialment, ens sap greu que no hi hagin assistit els d'Iniciativa per Catalunya.

Bé, penso que la senyora Montserrat té una mica de pressa, m'ha demanat..., i procuraré, doncs, contestar immediatament les preguntes que l'afecten... Sobre Administració..., hem procurat, doncs, sobre les seccions que generalment han anat seleccionant cada u, doncs, també jo he mirat d'agrupar cada una de les preguntes que ens han fet, doncs, també agrupar-les... D'Administració general, em sembla que han estat el senyor Latorre i la senyoreta Montserrat, els que ens han fet emetre... Hi ha el dret a la informació per part de l'oposició..., aquest dret està bastant, en la nostra opinió està, doncs, contestat en l'Informe, en la pàgina..., bé ara no puc dir l'Informe... *(Pausa.)* La llegeixo perquè queda reflectit molt més, molt més escarida-

ment el dallò ... Sí, és en relació amb aquest últim assumpte, o sigui el problema que se'ns va plantejar aquest que era d'un ajuntament, sobre el dret aquest, sobre aquest últim assumpte volem insistir la configuració legal d'aquest dret i les solucions concretes per possibilitar el seu exercici, que adoptin els governs locals en l'exercici de la seva potestat d'autoorganització, són fets tributaris de dret fonamental, accedir a condicions d'igualtat, a les funcions dels càrrecs públics... Sí, càrrecs públics, consagrat a l'article 24.2 de la Constitució. Com ha dit el Tribunal Constitucional, la Sentència 181/89, de 9 de novembre, pronunciada en el recurs d'empara 531/87, publicada en el BOE 290, de 4 de desembre, l'esmentat article perdia tota eficàcia si, respectant l'accés en condicions d'igualtat al càrrec públic, el seu exercici resultés mediatitzat o impedit sense remei jurídic, o sigui en aquest cas nosaltres insistim que hi ha l'obligació de donar, doncs, la facultat de contestació a l'oposició.

L'altra pregunta..., d'ordenació del territori, em sembla que no n'he pas parlat... *(Pausa.)* La conclusió aquesta era la que buscava, que no la tenia jo. Perdó, que m'hagi dallò, perquè estava...: «Quan un govern local nega o entrebanca el dret a la informació», —això són les conclusions de la segona part de l'Informe—, «quan un govern local nega o entrebanca el dret a la informació dels regidors de l'oposició, mediatitza l'exercici de les funcions inherents al càrrec de regidor municipal i vulnera el dret fonamental d'accedir en condicions d'igualtat a les funcions i als càrrecs públics reconeguts en l'article 23.2 de la Constitució», aquesta és la conclusió a què nosaltres arribem en la pregunta que ens ha fet la Diputada senyora Montserrat.

Jo no..., ah!, també n'hi ha sobre..., ens han fet una pregunta sobre estrangeria. Penso que la Llei d'Estrangeria no..., a més hem lluitat des del primer moment que hi ha, des que es va programar..., vam considerar que no solament no era bona, sinó que era inconstitucional, així ho vam fer constar en diverses manifestacions al públic, fins i tot en una conferència que vam fer al Col·legi d'Advocats, i després vam fer un Dictamen, que va ser enviat al Defensor del Poble, perquè la recorregués. Penso que el Defensor del Poble la va recórrer no amb gaire bona fortuna, per què al final no la va posar... Però jo penso que si la Llei és dolenta, penso que encara el que és pitjor és l'execució, o sigui l'aplicació, tal com s'aplica la Llei d'Estrangeria, que es practica d'una manera ràpida, violenta, i dona, de vegades, la sensació que no estiguem en un país en què es respecten els drets fonamentals.

Per altra part, això també obeeix segons els criteris del funcionari o de l'Administració que l'aplica, o sigui, depèn moltes vegades del Governador Civil que l'aplica que no té a vegades el mateix criteri el d'una província o el d'una altra. Per altra part, nosaltres, que hem rebut moltes queixes i també ho hem fet d'ofici, doncs, hem procurat, de vegades, per les autoritzacions tant de la Inspecció de Treball com de residència, les dificultats en què es troba, de vegades també promogudes pels mateixos consuls d'allà on procedeixen els estrangers.

També he de dir que nosaltres, en aquests últims casos a què s'ha fet referència —els casos d'Osona, de Vic—, en els quals el jutge va prendre la determinació immediata de lliurar a la policia del Govern els vuitanta marroquins, que van ser deportats o que van ser expulsats del territori, doncs nosaltres vam fer una gestió quasi immediata, però no ens van donar temps a re-

alitzar..., perquè això ho van portar en un terme de tres dies, o sigui, això, recordo que era un divendres, un dilluns, un dimarts..., sí, el dimarts ja expulsaven el primer lot, i el segon lot l'endemà, dimecres. Jo em vaig posar en contacte amb el Governador, el Governador va dir que complia la Llei i el que li donaven, i, evidentment, no em va acabar d'aclarir els estrangers que deportaven. Li vaig repetir si figuraven en la llista que s'ha mencionat aquí, de cent cinquanta, que estaven en tràmit o sol·licitant aquests permisos de treball. O sigui que, molts d'aquests, ara em consta que, evidentment, són els que figuren en aquesta llista.

En resum, passa que els que són autènticament clandestins, no els han pogut trobar o no els han trobat, i, en canvi, aquells que estaven, precisament, tramitant-s'ho i, segons ells, amb uns promeses del Governador Civil, que estaven estudiant el problema de cadascun, segons el Govern Civil, em van dir que això no era exacte, no era cert, però de totes maneres, van intervenir aquí Comissions Obreres, el CIPE, que és l'organisme que té Comissions Obreres per solucionar o per donar aixopluc a aquesta gent, o per donar-los informació, i aquests, evidentment, diuen que estaven en relació amb el Govern Civil.

La realitat és que jo, des del mes d'octubre del 88 —de l'any passat—, jo tenia aquestes llistes sobre la taula, i, per tant, forçosament el Govern Civil de Barcelona n'estava assabentat. Jo, immediatament, com que és un problema que nosaltres directament no hi podem ni influir ni fer res, vaig fer un informe detallat i vaig enviar-lo per fax al Defensor del Poble, i el Defensor del Poble ha enviat un qüestionari al Ministeri de l'Interior, i estic pendent de la resposta sobre el resultat d'aquesta gestió. A mi se m'han interessat en aquest problema no solament entitats privades que es cuiden d'aquesta gestió o que tenen interès en aquesta gestió, sinó que el mateix Consolat francès em va telefonar i em va parlar de la preocupació que tenia perquè el mateix Cònsol del Marroc li havia demanat informació, perquè el Cònsol del Marroc no se n'havia assabentat, sinó solament a través de la premsa.

Penso que això és un problema que defuig i depassa, no solament les competències de la nostra institució, sinó també del Govern o del Parlament de Catalunya. De totes maneres, penso que això és una qüestió a tenir en compte, per si vostès poden fer alguna gestió en aquest tema.

Em sembla que he contestat, doncs, aquestes dues preguntes, que eren les importants que tenia apuntades de la senyora Montserrat. *(Veus de fons.)* Ah, sí, perdó. Nosaltres també estem molt preocupats per la qüestió de la discriminació que hi ha respecte a la dona, a la qüestió dels drets a respectar de la dona. Prenc en consideració el prec de si, nosaltres, aquesta és una qüestió que la podrem estudiar perquè formi part del segon llibre de la pròxima memòria. De totes maneres, haig de tenir una ampliació sobre aquest problema, i, en tot cas, crec que també —com no aquí, sinó a tot arreu del món— és un problema que també és preocupant i està en estudi: coneixem les violències i les violacions que pateix, en fi, la dona, per part no solament de l'Administració, sinó per part de les toleràncies que té l'Administració respecte als abusos dels homes, i, en aquest cas, fins i tot en la part laboral, pot ser que sí —no li ho puc assegurar— que formi part d'aquest apartat de l'any que ve.

Em sembla que no hi ha res més, i, si no, m'ho pot dir... *(Veus de fons.)* Ah, en el del transport de mercaderies perilloses

també s'havia interessat. Evidentment, nosaltres, aquesta qüestió, ja la vam tractar llargament en la memòria de l'any passat, del 88, i pot fer..., en fi, si vostè fa un repàs, i com que veig que s'ha estudiat també o ha rellegit la memòria de l'any 88, per tant —i la felicito, perquè veig que vostè es llegeix aquesta i les anteriors—, doncs, nosaltres vam fer una llarga exposició d'això, i continuarem amb aquesta marxa. Aquest any no hem tingut tampoc ni una queixa i tampoc hi ha hagut accidents, però, evidentment, aquesta és una qüestió que també està per resoldre.

Em sembla que aquests són els quatre punts... *(Pausa.)* Hi ha l'ordenació del territori, en què s'han interessat el senyor Abelló i el senyor Ródenas, del Grup Mixt, no? *(Pausa.)*

La qüestió aquesta de l'ordenació del territori, un dels problemes que hi està inclòs és la manca d'habitatge o els problemes que té actualment el país amb l'escassetat d'habitatge i l'eradicació del problema del sense habitatge, o sigui, del barriquisme, etcètera. Però totes les subvencions, totes les particularitats que el Govern ha programat en benefici de l'obtenció d'aquest, nosaltres hem fet bastants gestions, en aquest cas, perquè també hi estem preocupats i per les queixes que hem rebut, però una d'elles era que estava en suspens el pagament aquest del 3% amb què subsidiaven els habitatges de protecció oficial. Aquest 3%, que va ser discutit o, més ben dit, fins i tot congelat durant un temps, hem tingut la solució que es va poder resoldre satisfactòriament.

Tenim també un altre problema pendent de solució, que és un 2% sobre els préstecs hipotecaris que fa el Banc Hipotecari, i que no es descompta en el moment de fer els ingressos o en el moment que es reclamen les quotes. Aquesta reclamació d'aquest 2% sobre els crèdits concedits, és a dir, sobre els interessos de crèdits concedits, nosaltres hem requerit, fins i tot al Defensor del Poble, perquè faci una gestió i faci una sol·licitud davant el Banc Hipotecari perquè resolgui els inconvenients que ells diuen que existeixen, que tenen dintre del Reglament per poder-ho resoldre. Nosaltres hi estem insistint i estem esperant que aquest problema es resolgui satisfactòriament, perquè, evidentment, consta en l'autorització i en la concessió d'aquests crèdits hipotecaris.

Bé, sobre les activitats classificades, naturalment, com diem a la memòria, hi ha reglaments fraccionaris, i nosaltres hem demanat, evidentment, que hi hagi una llei que agrupi i que legisli, a través d'una llei, aquestes activitats classificades, que van des del medi ambient fins a la protecció ambiental, amb tot el que això suposa, i, entre ells, hi ha tota la qüestió que comporten els problemes ecològics de protecció de la naturalesa, de protecció de l'ambient..., en fi, que està avui a l'ordre del dia en tots els països occidentals i que, evidentment, preocupa, no solament en això, sinó que la protecció de l'atmosfera, la fabricació de productes que van contra l'ozó, nosaltres esperem i creiem que aquest Parlament i els parlamentaris es faran ressò de tota aquesta petició que fa una població molt estesa, i que hi haurà uns plantejaments, en els parlaments, perquè, d'una manera, ja no particular de Catalunya, sinó fins i tot de l'Estat espanyol, perquè es tingui aquesta influència i s'adhereixi a tot el moviment que, en aquest sentit, hi ha a tot arreu.

També se m'ha parlat sobre Vandellòs. A Vandellòs, nosaltres, ja l'any 88 vam fer una informació al Govern de la Generalitat i al Consell de Seguretat Nuclear sobre els perills que

comportava el Pla d'Emergència; o sigui que, el Pla d'Emergència, nosaltres creiem que era deficient i es portava amb una certa lleugeresa, i que nosaltres denunciàvem aquesta qüestió, i, com vostès coneixen molt bé per l'Informe que nosaltres vam presentar l'any passat, i aquest any potser no hi hem reincidit suficientment, però no podem repetir-ho també, perquè llavors el nostre Informe seria molt repetitiu i molt més voluminós que el que és actualment.

Referent a sanitat, els prego que si volen alguna ampliació sobre aquesta qüestió, poden intervenir en alguna... Sobre sanitat, el senyor Colom m'ha demanat sobre la qüestió del consultori de la SIDA i dels drogodependents, però sobretot de la SIDA. A nosaltres, en fi, ens ha interessat molt aquest problema, que moltes vegades va unit amb la prostitució i amb els que pateixen la SIDA terminal a les presons. Ens n'hem preocupat, hem estat amatents i hem cridat l'atenció als departaments pertinents. Hem estat en contacte amb el consultori de malalties de transmissió sexual de l'Ajuntament, que el porta el doctor Cortés, i també amb la doctora Dolors Bou, amb la qual hem tingut intervencions a la televisió i també a la ràdio.

I, evidentment, és un problema que és molt important i que potser l'Administració no hi presta suficient atenció, màxim quan moltes vegades no és un problema que vagi sol i separat, sinó que moltes vegades va, doncs, superposat; o sigui que el problema de la prostitució i la SIDA, que tampoc està resolt, i de vegades, doncs, la qüestió de drogodependència i SIDA. O sigui que, doncs, aquesta superposició encara fa molt més problemàtic aquest problema, que creiem que s'ha de tenir en compte i que constitueix una de les preocupacions i tema important de la nostra institució. Pensem que, malgrat que és un problema que és a tot arreu del món, aquí no se'n fa suficientment cas.

En fi, suposo que, com a parlamentaris, també el coneixen i podran fer des dels seus escons les seves reclamacions pertinents.

Hi ha el tema... (*pausa*) del sistema psiquiàtric. Això ens preocupa també perquè això també està configurat, no solament el sistema psiquiàtric, que també té diverses facetes, o sigui que està també en les presons, està també en els vells, està també bastant abandonat i deficient. O sigui que hi ha institucions que no arriben a complir, a tenir el problema, no solament solucionat, sinó que no arriben a atendre la mínima quantitat de gent que reclama, i que hi ha unes llistes, que nosaltres rebem queixes sobretot de la gent que econòmicament no pot.

O sigui que també hi ha una malaltia que actualment s'està, doncs, ampliant molt, que és la malaltia d'Alzheimer, que no hi ha, doncs, centres d'atenció per a aquests avis, i hi ha autèntics drames familiars, perquè no poden atendre als que estan atacats per aquesta malaltia, i que moltes vegades no són vells, perquè tenim casos de gent que tenen cinquanta-cinc anys, que ja l'estan patint.

Sobre el català, potser..., bé, la normalització del català, que ha demanat el senyor Colom, en fi, penso que és un tema que l'exposem actualment en el nostre Informe. Evidentment, el que nosaltres diem és que sembla que ha arribat en una fase una mica rutinària, i que no hi ha l'empenta que hi havia en un principi en les administracions, tant de la Generalitat com de l'Administració local, i que hi ha una abúlia, potser —sense «potser»—, en les administracions de tipus perifèric. I algunes, com per exemple en l'Administració de justícia, que evidentment la Generalitat, o el Conseller de Justícia, ha fet uns infor-

mes, i no solament fer-los, sinó que ha facilitat, doncs, els mitjans de traduccions, etcètera; no s'utilitza suficientment, i encara hi ha posicions una mica, doncs, rebels a poder-ho admetre. També ens trobem amb això a ensenyament.

De totes maneres, el que sí, com ha fet constar el senyor Colom, nosaltres hem insistit en això al Defensor del Poble, a aquestes companyies i a l'Administració, com, per exemple, de correus, però aquestes companyies, com són la Telefònica i la RENFE, en què moltes vegades això ho han complert circumstancialment, però després han tornat a caure a l'oblit de les recomanacions que se'ls havien fet. Ibèria potser és la que ha mantingut el to més, en fi, més permissiu i que, doncs, ha fet, doncs, un bilingüisme més admès.

Quant a justícia...

El Sr. ADJUNT DEL SÍNDIC (Elies Rogent): Vols que contesti jo?

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Sí, pots contestar...

El Sr. ADJUNT DEL SÍNDIC: Bé, de les queixes relatives a justícia, hem fet una mica de llistat, i em sembla que n'hi havia una de molt concreta de l'Illustre Diputat senyor Latorre, de si enderrocaria el Síndic la Model. Bé, aquí s'ha de dir una cosa que penso que el Síndic sempre ha estat molt caut en això. Si enderrocar la Model vol dir treure la presó del centre de Barcelona, el Síndic sempre ha dit que no li pot correspondre a ell opinar o treballar sobre la política penitenciària.

Les competències..., en això, el Síndic, penso, pensem, que són molt clares, i aleshores tampoc és qüestió, doncs, de sortir-se de la competències. Aleshores, el que sí que el Síndic ha dit en relació amb la Model és que, tal vegada per la seva ubicació, actualment urbana, si bé quan es va construir era extraradi, doncs, caldria treballar-la de manera que no fes tot l'enrenou que fa i tota l'angoixa que provoca. Això, lògicament, creiem que amb una, segons diuen, una política de desmassificació, tal vegada això es pot alleugerir.

El que sí que és cert, i això ja és entrant una mica en la idea de la política penitenciària, que el Síndic sempre ha dit que un centre de preventius ha d'estar a la vora de l'audiència on han de ser jutjats els interessats. Bé, no on han de ser aparcats perquè esperin molts anys per ser jutjats, sinó on puguin ser assistits pels seus defensors, on puguin ser assistits per totes les assistències necessàries que envolten el procediment, entre elles estar prop de l'audiència, del jutge que instrueix i de l'audiència que els ha de jutjar. Això és el que podríem dir en relació amb això, si enderrocaria el Síndic la Model.

Des del punt de vista arquitectònic, em sembla que el Síndic ha estat prou clar que, els enderrocaments arquitectònics, mai els ha afavorit; a l'inrevés, sempre ha procurat..., i no solament en relació amb aquest edifici, que no s'ha plantejat, sinó en tots els edificis que s'han plantejat a Barcelona, el Síndic sempre ha estat partidari d'anar molt en compte a enderrocar edificis que el dia de demà ens podrien fer veure que, obres arquitectòniques, les hem fet perdre i valia la pena no fer-les perdre. Penso que el fet que el Síndic aconseguís anar al Palau del Marquès d'Alfarràs, on s'ha conservat aquella façana, és una mica ja la línia en què el Síndic sempre ha treballat en aquest aspecte.

Després hi havia un reguitzell de preguntes, però que em sembla que es poden agrupar una mica. Hi havia una pregunta del Diputat senyor Ródenas i unes preguntes del Diputat senyor Abelló, que una deia: «fins a quina mesura el Departament de

Justícia acull, en matèria penitenciària les opinions del Síndic?», i després unes preguntes i unes manifestacions, opinions que ha dit el Diputat senyor Abelló respecte que considerava que el Síndic era molt optimista en la seva exposició pel que fa a la matèria penitenciària.

Bé, no és així; no és optimista el Síndic en matèria penitenciària. Tal vegada una lectura fragmentada de l'informe de justícia podria fer-ho pensar; però repassem només els titulars perquè veiem que realment els titulars ja són molt pessimistes. D'acord, hi ha un titular que diu «El món penitenciari, una feina que cal prosseguir perquè les esperances esdevinguin fets». Això, em sembla que el títol ja està fet intencionadament per dir que tot just hem començat, i és cert que hem començat. Perquè en el món penitenciari hem diferenciat, en la molta dedicació..., tingueu en compte que hi ha una assessora especialista que es dedica gairebé exclusivament al món penitenciari, que en les visites que fa, hi va sovint acompanyada del Cap de Gabinet; sovint acompanyada de l'Adjunt, i moltes vegades anem el Síndic, l'Adjunt, el Cap de Gabinet i l'Assessora, anem a les presons. Aleshores, se'n fa un seguiment molt important.

El que sí que hem vist, i, d'això, sí que és important deixar-ne constància, és que una cosa és el món penitenciari de les parets endins i el món penitenciari de les parets en fora.

El món penitenciari de les parets endins, sí que el seguiment que en fa el Síndic sí que li fa dir que és optimista. Però, atenció, no excessivament optimista, sinó limitadament optimista. Per què? Perquè, i ho diem en l'Informe, fins l'any passat hi havia queixes que hi havia presos que no tenien llit per dormir; això ha desaparegut. I això com s'ha comprovat? Doncs, presentant-se a l'hora que sigui en un centre penitenciari, entrant a dins, a les cel·les, i preguntant. És l'única manera com s'ha pogut comprovar, perquè és l'única com es pot comprovar, o crec, creiem que és la que s'ha de fer, per comprovar-ho.

Queixes sobre menjar. Han desaparegut. Hi ha centres penitenciaris on es fan cinc i sis menús d'alimentació. Llavors, la manera de fer-ho, quina és? Anar a dinar a la Model o anar a dinar al centre de Quatre Camins, cosa que hem fet, i, és clar, és l'única manera, quan vas allà a l'hora de dinar i dius: «avui vull dinar al tercer mòdul», doncs, no hi ha altra manera, i aleshores preguntes sobre la quantitat, sobre la qualitat. I és cert que hi ha hagut problemes, però són problemes que són extensos i complexos; però les queixes han desaparegut. És clar, tot això fa pensar que *eppur si muove*. O sigui, alguna cosa ha passat.

Ara bé, el Síndic és molt pessimista i molt crític pel que fa a la relació del món penitenciari de les parets enfora. Amb això no es pot ser gens optimista, i els titulars d'aquí ho demostren. S'ha remarcat, pels diputats, que deia: «un 20% de les queixes que fan referència a justícia fan dir "prou"». Bé, el contingut d'allò em sembla que és prou dur —creiem nosaltres— com perquè es vegi que no pot ser. Bé, una gran quantitat d'aquestes queixes de justícia, com es diu, fan part de problemes penitenciaris, problemes d'aquesta marginació en què es col·loca la persona que ha infligit, eh?, o ha aconseguit l'íhicit penal.

Bé, però és que no solament aquí, sinó que permetin-me que repassem, i diem: «compliment de condemnes després de vuit o deu anys després d'haver comès el delictes». Com es pot pensar que el concepte en el Codi Penal espanyol del concepte de la pena, si l'hem d'anar a complir al cap de vuit o deu anys d'haver aconseguit, d'haver comès el delictes...; com es pot pensar en

una reinserció veritable; com es pot pensar en un pagament, en el concepte penal de la pena, de les responsabilitats concretes amb l'íhicit penal.

És clar, això té una incidència penitenciària absoluta perquè, si pensem que la reinserció penitenciària, la reinserció social-penal, ha d'estar de les parets endins, en aquests supòsits que presentem de les parets enfora, això realment ho fa fracassar tot, i mai podrà ser una presó útil si només pensem de les parets endins. El problema de la presó està de les parets endins i de les parets enfora, perquè, quan aquí s'expliquen les queixes que rebem, des d'aquell senyor que diu: «esto es mala pata; si esto es la ley, dónde está la justicia». Aquest home desesperat, que ell havia aconseguit, després d'una sèrie de «delictes de jovent», que diu ell, després d'aquestes situacions aconsegueix aprendre un ofici —era oficial paleta de primera—, i aleshores ve ara, al cap de nou anys i escaig, ha de complir la condemna; aquest senyor a la presó, què pot fer? Doncs, està fent en els tallers de la presó de Quatre Camins, està repassant caixes de cartró. El Síndic diu: «tal vegada serà un bon cartoner quan acabi la seva reinserció», i ell diu: «me gustaría...», i ens demana que l'ajudem perquè pugui entrar a la cuina a treballar, perquè es redimirà més. El Síndic, què comenta?, diu: «tal vegada serà un bon expert a la cuina»; tot això si la rehabilitació triomfa. Això realment no fa ser optimista quant a la situació penitenciària, a la situació de rehabilitació.

Però quan el Síndic demana expressament, i fa l'Informe que diu: «L'article 60 del Reglament penitenciari, una redacció poc adient amb la realitat quotidiana», i s'explica que cal pensar que una de les maneres per accelerar-ne el compliment és la data i les situacions de malaltia inguaribles. Quan veiem i tots ens queixem —i el Síndic el primer— que s'estan morint gent que tenen la SIDA a les presons, si és un problema de parets enfora o parets endins, això no fa ser gaire optimista.

Bé, i després només un últim comentari, pel que fa al problema de les presons: que quan es fa un nou centre no és tan fàcil només fer-lo de parets endins, sinó que, per exemple, el centre de Quatre Camins, tan esperat per tothom, a l'hora de la *mise en scène*, té uns problemes gravíssims de coordinació i col·laboració de les administracions.

Per exemple: si un pres de Quatre Camins ha de ser conduït a l'Hospital Clínic, doncs, perquè s'ha trencat un braç o perquè ha d'estar en una revisió mèdica, s'ha d'avisar la Guàrdia Civil que té..., que està a Manresa, i Manresa ve a buscar-lo i el pot portar a Barcelona. Però després quan aquest pres ja ha passat el moment sanitari i ha de ser tornat a Quatre Camins, ja no pot ser Manresa que el porti, sinó que ha de ser la Comandància 412, de Barcelona, que el condueixi.

Bé, si tot això no s'arregla, lògicament, no es pot ser optimista en la matèria penitenciària.

Perdó..., ha preguntat també, només un moment, sobre els dipòsits municipals de detinguts. El Síndic està acabant de preparar un informe, que properament suposo que es podrà presentar; el que passa és que és un informe que s'ha allargat perquè la complexitat i a vegades també, doncs, la feina no ha permès accelerar-lo, però espero que dintre de poques setmanes es podrà presentar.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Bé, n'han quedat dues: una és els geriàtrics, que n'ha parlat també el senyor Abelló, sobre la residència Alba, i què n'opinàvem nosaltres.

Sobre les residències aquestes, evidentment, doncs, es necessita un control més estricte, però del que som enemics és del tancament de les residències.

Nosaltres proposem una solució que és la solució que, quan hi hagi un problema d'aquests, hi hagi una intervenció directa per part de la Conselleria, com també això es va fer i es va promoure, em sembla, fins i tot, per nosaltres, amb les escoles que no complien o que estaven..., doncs, també de tipus privat, eh?, i que, doncs, l'Estat o el Ministeri llavors va intervenir-hi, però que van continuar funcionant. Perquè el que passa és que amb la manca que hi ha actualment de llocs per a vells, si els treiem, doncs, resulta que creem un nou problema. Això va passar al Raval, a la Barcelona vella, quan es tancaven les pensions que no complien, doncs, sanitàriament el Reglament, les tancaven, i llavors la gent no sabia on anar, perquè no tenia, econòmicament..., havien de pagar molt més i es quedaven a dormir a la voravia, a la vorera, doncs, perquè allà hi havia el seu context social d'amistat.

Una altra qüestió que m'han plantejat és la qüestió de l'Adjunt de la Infància. La qüestió de l'Adjunt de la Infància..., n'hem parlat ja llargament i ja vaig dir que jo no hi tenia cap inconvenient, però hi ha dos problemes..., o començar per un problema. Primer, què s'entén per infància? Fins on arriba la infància? A Noruega, que hi ha, precisament, un adjunt d'infància i que té un dallò, arriba fins a la majoria d'edat, o sigui que es considera infant fins als divuit anys. Llavors aquest és un altre problema, que s'ha de determinar què s'entén per infància.

Per altra part, quines queixes es poden produir d'infància a nosaltres. Nosaltres hem rebut en tot un any i l'any passat dues queixes, que ens va tramitar, ens va trametre la Creu Roja, però directament no n'hem rebut absolutament cap. En aquest cas, s'hauria de canviar, per altra part, també ampliar les competències del Síndic, perquè si només pot d'ofici, és obvi que no podem intervenir ni ho podem fer perquè no ens podem ficar ni en els domicilis ni podem intervenir perquè ni l'infant ni el nen, doncs, fa la denúncia, el pare tampoc, els mestres tampoc i els assistents socials tampoc.

Doncs, aquests dos són dos dels problemes que em sembla que amb això hem clos totes les preguntes que se'ns han fet. En fi, si n'hi ha alguna que queda pendent prego que ens la comuniquin, i, doncs, amb molt de gust els ho contesto.

Res més i molt agraït per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Síndic. Amb això donem compliment a l'article 144.2, apartats a) i b), del Reglament del Parlament.

Hi ha també un apartat c), que diu el següent: «Després de les respostes del Síndic de Greuges, la Mesa de la Comissió podrà obrir un nou torn perquè els diputats puguin formular preguntes o demanar aclariments. La Presidència fixarà el nombre d'intervencions i la durada màxima d'aquest torn.»

El nombre d'intervencions, si algun diputat vol intervenir, seria d'un per grup i amb un màxim de cinc minuts. *(Pausa.)* Sí, la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor President, i breument. Per fer referència a la resposta que l'Honorable Síndic ha donat sobre l'Adjunt de Menors, que, amb la reforma de la Llei del Síndic, es va proposar que vostè pogués nomenar-lo.

Jo, simplement, dir que la primera qüestió que plantejava l'Honorable Síndic de fins a quina edat s'entén el menor, adherint-nos al que s'ha establert per la Convenció dels Drets de

l'Infant, de les Nacions Unides, s'entén per menor o per infant fins a divuit anys. Hi estarem o no hi estarem d'acord, però crec que ens podríem cenyir a aquest marc.

L'altra qüestió que vostè plantejava, sobre el nombre de queixes que arriben: és lògic que no arribin queixes sobre maltractament d'infants perquè els menors, habitualment, no van al Síndic. Jo crec que recordarà vostè amb mi, quan va estar aquí el Síndic de Menors d'Israel, deia que allí, que hi ha molta més educació, perquè els poders públics hi dediquen més a aquesta qüestió d'educar..., els infants ja anaven a presentar queixes. Aquí, lògicament, per ara, ni per ara no en presentaran, però d'aquí ve la necessitat de poder intervenir d'ofici. I encara que jo no acabo de conèixer fins a on la intervenció d'ofici del Síndic pot arribar, suposo que dintre d'una família, doncs, si no hi ha denúncia no s'hi pot ficar, sí que treballar amb les institucions que es dediquen a la defensa dels drets dels infants, és a dir, amb les institucions públiques com poden ser els ajuntaments o els professionals, jo crec que sí que es pot fer una tasca important perquè, tal com vostè ja sap i d'acord amb el que l'informe sobre els maltractaments de menors i els estudis elaborats pel Parlament de Catalunya i l'estudi de maltractament de menors, elaborat per la Generalitat, pel Govern de la Generalitat, ens demostren que sí que hi ha moltes situacions de marginació i de maltractament. Uns per omissió i els altres de fet i directament.

Aleshores, sí que al Grup Socialista li agradaria que aquesta qüestió es pogués —i perdoni l'expressió— desembussar, és a dir que poguéssim disposar a Catalunya d'un Adjunt al Síndic per a la defensa dels drets dels menors, si més no en el marc de la Convenció dels Drets dels Infants, aquesta és una qüestió que cada vegada més veiem que és més necessària perquè la defensa dels drets té un marc molt més ampli d'actuació.

És en aquest sentit que ens agradaria que, almenys aquest any 1990, encara que sabem que hi ha un problema de pressupost, però poguéssim avançar en aquesta línia.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. Per respondre, té la paraula l'Honorable senyor Síndic.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Coincideixo netament amb el que acaba de dir la Rosa Barenys. Coincideixo que, evidentment, existeix la qüestió de maltractaments de menors en aquest país, no sé en quina proporció, però és evident que existeix, i nosaltres en tenim referències. Però, independentment d'això, les competències que nosaltres podem fer, doncs, d'intervenció, per exemple, de supervisió de les institucions que hi ha actualment, això ja ho fem, eh?, i, de totes maneres, aquesta és una qüestió a part. Jo penso que l'important és mirar de trobar aquesta solució que deia de competències per part del Síndic, que pugui actuar i pugui, doncs, manifestar, no solament la supervisió d'unes administració, que això relativament és fàcil i no és necessari, doncs, mantenir tot un equip i tal, sinó que és trobar el sistema aquest. De tota manera jo en prenc nota, i no solament això sinó que hi hem estat pensant, i penso que caldrien potser unes modificacions en la mateixa Llei del Síndic, que podríem també, doncs, trobar el motiu també per acabar d'arrodonir-la, amb la quantitat de llacunes que existeixen en la Llei del Síndic, que, com vostès saben, en comparació amb les que existeixen en els altres homònims que tenim en el país, doncs, és la que està més limitada i més mancada.

També m'han preguntat..., i, perdó, és les relacions que nosaltres tenim amb els altres homònims de l'Estat: són molt bo-

nes i tenim una relació constant, i, precisament, he de manifestar-los que el pròxim dia 8, o sigui, el pròxim divendres, el Valador do Pobo pren possessió, i hi estem invitats tots els de...

O sigui que..., i amb el Defensor del Poble tenim una col·laboració molt estreta, i continuem, doncs, actuant de comú acord.

Res més, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Rahola. Si cap diputat més no vol intervenir, tan sols ens queda agrair a l'Honorable senyor Rahola i al Síndic Adjunt la seva exposició i als il·lustres senyors diputats les seves intervencions.

S'aixeca la sessió.

(Són les dues del migdia i cinc minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

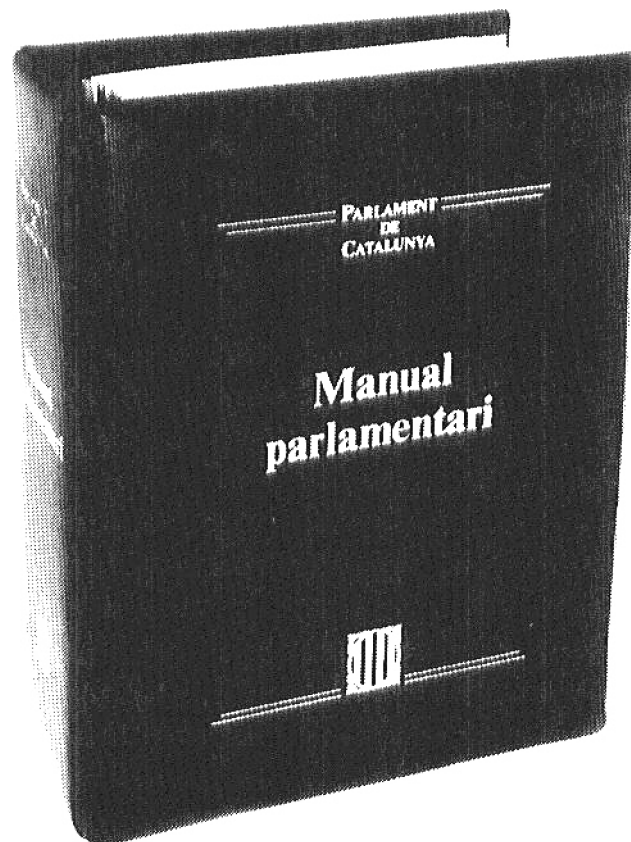
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIO

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom
carrer núm.
telèfon població codi postal
desitja subscriure's al : ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,
a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....
Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per núm. la quantitat de pessetes
(per soci o portador)
..... de de 198

BUTLLETÍ OFICIAL

1
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Signatura

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.
Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-3.468-82 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7992 (sèrie C)

